

Kapitola č.1: Rekapitulácia

Lilly sa posadila do svojho obľúbeného kresla, ktoré mala v izbe a zo stola vzala drevenú krabičku, ktorú dostala na Vianoce od otca. Opatrne ju otvorila a rukou šikovne nahmatala denník uložený v tajnej priehradke. Najprv urobila krátky zápis z dnešného dňa, ktorý nebol ničím výnimočný a potom ho otvorila na stránke, kde naposledy prestala čítať. Zvyčajne si čítala pár stránok pred spaním, tak ako teraz a odkedy ho dostala, stihla si prečítať pár zaujímavých stránok zo života svojej prababičky, babičky Molly a tiež pár zo života vlastnej mamy. Tie ju zaujímali najviac, pretože v nich väčšinou písala o sebe a ockovi. Lilly bola uchvátená tým, ako jej mama ocka ľúbila už odkedy ho prvý krát stretla. Láska na prvý pohľad teda existuje a možno raz bude mať rovnaké šťastie. Otvorila teda denník na stránke, kde naposledy skončila. Bolo to pár dní pred Vianocami v tom roku, kedy sa v škole tajne schádzala organizácia zvaná BA.

Dnes bude teda deň. Takmer celú noc som oka nezažmúrla. Evelyn Sorensová na striedačku chrápala alebo niečo mumlala zo spánku. Asi budem musieť povedať Fredovi a Georgovi, aby mi vyrobili nejaké zvukotesné špunty do uší. Pre Merlina, vyzerám hrozne, tie kruhy pod očami nevyzerajú práve najlepšie. Ale čo, Harrymu je to jedno. Ten má oči aj tak len pre ňu, tak načo si robiť zbytočne vrásky. Len dúfam, že nezaspím na hodine a podarí sa mi napísať ten test z Kúzelných formulí. Do kotla, už zase meškám.

Tak to snád' nie je možné. Ten umastený netopier Snape dal nečakaný test. Samozrejme som sa nevyspala a nebola som schopná sa sústrediť. Aj tie kúzelné formule mám určite horšie, než keby to písal Hagrid. Prepáč Hagrid, to mi len tak ušlo... Som proste našťvaná. Grrrrr. Len čo som pribehla na raňajky, vrazil do mňa akýsi prvák s pohárom džúsu v ruke. Samozrejme že všetok ten džús skončil na mojom čistom habite a keďže som už aj tak meškala, nebol čas sa ísť prezliecť. Vysušila som to, ale fl'ak tam aj tak zostal. Snape si samozrejme neodpustil jedovatú poznámku, bodaj by toho upíra prebodli dreveným kolíkom a bol by konečne pokoj.

Lenže to nie je všetko. Cestou na hodinu s Hagridom si na mňa ul'aval akýsi zblúdilý havran a pridal svoju značku k fl'aku od džúsu. No a to by samozrejme neboli moji bratia, aby dačo nevyviedli. Ale však ja im ukážem. Natiahli tesne nad zem medzi dva kmene akýsi neviditeľný špagát. Normálne by som si ho všimla, poznám už ich triky, ale od rozčúlenia som nedávala pozor a natiahla sa aká dlhá, taká široká. Chacha, bračkovia sa mohli pretrhnúť od smiechu, ale radšej hneď prestali, keď videli môj vražedný pohľad. Asi by som sa mala spýtať Hermiony, či naozaj vyzerá tak vražedne ako mamin. Ak áno, mala by som ho na nich používať častejšie. Idem už radšej spať, inak neviem aká katastrofa by sa ešte mohla prihnať. Snád' zavriem oči aspoň na chvíľu, než príde Evelyn a spustí svoju nočnú sonátu.

O pár dní budú Vianoce. Dnes sme mali poslednú schôdzku BA v tomto roku. Ktovie, čo prinesie ten d'alší. Filch a tí Umbridgeovej poskoci zo zmijozelu zase hliadkovali na chodbách, ale našťastie sa nám podarilo okolo nich preklznúť. Viem, že sa nesmie čarovať na chodbách, ale neodolala som a zoslala som na Crabba a Goyla dezorientačné kúzlo. Teda, netušila som, že to bude taká rana keď sa tie dve polená zrazia. Skoro som sa váľala po zemi od smiechu a Neville tiež, keď to videl.

Vďaka cvičeniam s Harrym sme na tom najmä s obrannými kúzлами naozaj lepšie. Dokonca aj Neville už sa pochlapil. A dokonca sme všetci konečne zvládli Patronovo zaklínadlo. Môj Patronus má tvar zajaca, takú som mala radosť, keď okolo mňa hopkal...lenže nie je mi dnes len veselo.

Harry nám zaželel všetkým veselé Vianoce a potom tam ešte ostal... Chcela som s ním ešte hovoriť, povedať mu, ako sa teším na spoločne strávené Vianoce na Grimmauldovom námestí 12, ale on mal oči len pre ňu. Vôbec ma nevnímal. Prečo? Prečo? Prečo?

Ved' Cho ani nevie, čo chce. Pýtala som sa jej, či je do Harryho zaľúbená, keď som ju opäť našla minulý týždeň plakať na záchode. Je zmätená, mala rada Cedrica a Harry jej tiež nie je ľahostajný, ale vraj ho má rada skôr ako dobrého kamaráta alebo brata... Tak prečo ho nenechá na pokoji?

Zostali tam sami...srdce mi buší, viem že by nemalo... ved' on ani len netuší, že ho mám rada, ale pri pomyslení, že zostal sám v jednej miestnosti s Cho a že sa možno bozkávajú mi zvierajú žalúdok. Prosím Harry, všimni si konečne, že som tu aj ja. Viem, som len Ronova sestra, dobrá kamarátka a nič viac, lenže to mi nestačí... chcem byť viac než to!

Chcela by som dostať šancu ukázať ti, ako veľmi mi na tebe záleží. Kým tu možnosť dostanem, budem tu len tíško zverovať svoju bolesť tomuto denníku a budem ti nablízku, aby som nepremárnila ani jediná chvíľku, ktorú mi život dal, a mohla ju stráviť s tebou. Raz možno otvoríš oči a uvidíš... a ja budem stáť vedľa teba, aby si uvidel práve mňa...

Lilly sa práve chystala obrátiť na druhú stránku, keď sa ozvalo zaklopanie a jej mama strčila dnu hlavu.

„Ešte nespíš? Už je dosť neskoro, mala by si si ľahnúť“, Lilly.“ povedala Ginny a rozostlala posteľ, aby do nej nahnala

svoju malú dcéru.

„Chcela som si ešte chvíľu čítať.“ vysvetlila Lilly a ukázala mame denník.

„Rozumiem, ale na to je času dosť aj cez deň, srdiečko.“ pousmiala sa na ňu a pozrela na stránku, ktorá bola v denníku založená. Usmievala sa, keď čítala svoj zápis spred niekoľkých rokov a Lilly ju skúmavo pozorovala.

„Ty si na ňu žiarlila, mami?“ spýtalo sa dievčatko.

„Tak trochu. Ale to už je veľmi dávno. V ten večer sa stalo niečo, čo ma prinútilo na to aspoň na chvíľu zabudnúť.“ spomínala Ginny na večer, keď mal Harry nočnú moru o tom, ako Naginny pohrýzol jeho otca. Nebyť jeho snu, nenašli by ho včas a boli by z nich siroty.

„Ale teraz už spi, ráno budeš pokračovať.“ povedala rozhodne a zhasla svetlo. Odložila denník na stôl vedľa drevenej krabičky a zavrela za sebou dvere.

Lilly sa nemohla dočkať rána a len čo ráno otvorila oči, siahla po denníku a pokračovala v čítaní, ako vravela mama.

Dnes sme sa boli pozrieť za ockom. Bol bledý, ale bude v poriadku. Mama sa hnevala, lebo si pohrával s mudlovskou medicínou a tak sme radšej vypadli z izby. Keď mama kričí, je lepšie pri tom nebyť, ak sa ťa to netýka. Mala som hrozný strach, nevedela som, čo by sme bez ocka robili. Teraz, keď je V... znova späť, bojím sa o neho a o mamu stále viac. Fénixov rád je zase v akcii a oni sú jeho členmi. Nechcem ich stratiť, nechcem stratiť nikoho...

Vrátili sme sa do Siriusovho domu. Harry chodí ako telo bez duše. Všetci sme mu veľmi vd'ační za záchranu ocka... nebyť jeho, nenájdu ho včas a on by...nie, ani len pomyslieť na to nechcem.

Vyhýba sa nám. Trávi čas s Klofanom a keď sa snažím s ním rozprávať, uhýba pohľadom. Tuším, čo sa s ním deje.

Počula som, keď hovoril Brumbálovi, že on bol ten had, ktorý ocka napadol. Voldemort sa ho snaží ovládnuť a poštvať proti nám, oddeliť ho od jeho priateľov a tým ho oslabiť.

Dnes na mňa kričal, možno ma chcel udrieť, ale neuhla som. Ja viem, ako sa cíti a on vie, že to viem. Lenže odmieta moju pomoc. Odmieta kohokoľvek pomoc, dokonca ani Sirius veľa nezmôže. Harry sa uzatvára do seba a to je to, čo chce Voldemort dosiahnuť. Nie, nedovolím to.

Tak ako on nenechal mňa ležať navždy v Tajomnej komnate, tak ako nenechal zomrieť môjho otca, tak ja nenechám jeho len tak ľahko sa vzdať. Ja aj s ostatnými mu pomôžeme, ako len budeme môcť.

Keď Lilly čítala mamin zápis z noci na ministerstve, do očí sa jej tlačili slzy...

Do konca života na tú hrôzu nezabudnem. Mysleli sme si, že sme blízko a že bude všetko v poriadku. Lenže sa tam objavili smrťjedi. Malfoy, Lestrangleová, Dolohov a neviem kto ešte. Nevie, prečo tak veľmi chceli tú veštbu, ale to je teraz už jedno. Rozbila sa, tak ako stovky či tisíce d'alších, keď nás naháňali a keď sme s nimi bojovali. Asi by bolo už dávno po nás, keby sa tam v správnom okamihu nezjavili bystrozori... presne v okamihu, keď nás držali ako rukojemníkov a chceli od Harryho tú veštbu.

Všetkým bolo jasné, že je to pasca. Lenže už bolo neskoro... a Sirius... pre Merlina, chudák Sirius... chudák Harry.

Takmer sa do toho oblúku vrhol za ním. Ešte že ho Lupin včas zachytil. Doteraz mi v ušiach znie jeho zúfalý výkrik.

Prišli sme predsa Siriusa zachrániť a miesto toho prišiel napokon zachraňovať on nás. Hlavne Harryho, svojho krstného syna. Lenže on nemal zomrieť, nie... nik nemal zomrieť...

Smrť prenasleduje Harryho na každom kroku už od jeho narodenia. Nechcem ani pomyslieť na to, ako sa asi cíti... ako ho poznám, určite si myslí, že za to všetko môže on. Ak si vyčítal smrť rodičov, smrť Cedrica Diggoryho minulý rok, neviem ako zvládne Siriusovu smrť...

Nechce s nikým hovoriť, vyhýba sa aj Ronovi a Hermione.. Brumbálovi vraj v riaditeľni porozbíjal nejaké veci... čo všetko si ešte musí vystáť, kým bude môcť žiť normálny život? Kým sa bude môcť radovať so svojimi priateľmi bez toho, aby si nemyslel, že svojou prítomnosťou ich ohrozuje? Kedy si uvedomí, že to nie je jeho chyba?

Výčitky svedomia ho trýznia, poznám to na ňom. Pri jeho povahe sa s tým nikdy nezmieri, nikdy nie úplne. Bude sa snažiť zabudnúť, ale Voldemortov príznak ho bude mátať v snoch ešte veľmi dlho.

Prekliňam deň, keď sa ten zlosyn narodil, deň keď zabil Harrymu rodičov a učinil ho sebe rovného, deň keď znovu povstal, aby sa Harryho nadobro zbavil a vzal mi ho. Prekliňam ťa, Voldemort a dúfam, že za všetko zlo a všetku bolesť, ktorú si spôsobil tomuto svetu, budeš hniť v pekle. Božie mlyny melú pomaly, ale isto a aj na teba raz dôjde, tak ako na moje slová...

Lilly čítala mamin denník vždy so zatajeným dychom a snažila sa pochopiť niektoré veci, aj keď v jej veku ešte rozhodne nechápala všetko. Väčšina Ginniných poznámok bola o Harrym a o tom, čo k nemu cíti. Dovtedy, kým sa nedali konečne dohromady bol denník plný pocitu zúfalstva, neopätovnej lásky a smútku z toho všetkého, čo sa naokolo dialo. V priebehu jej piateho ročníku však prišiel zlom, keď si Harry uvedomil jej náklonnosť a sám odhalil svoje city. Odvtedy boli jej zápisy viac o tom, ako spolu trávili voľný čas. Opisy prechádzok, famfrpálových tréningov, spoločných

večerov v nebelvírskej veži... Ale ani toto ich šťastie nemalo trvať dlho....

Nik z nás netušil, čo sa bude diať, keď Harry s Brumbálom odišli. Rozdelili sme si medzi sebou Felix Felicis a to nás zachránilo. Držali sme hliadky okolo Komnaty najvyššej potreby, ako od nás žiadal Harry, no odrazu bola všade tma... vymklo sa nám to spod kontroly a do hradu sa dostali smrtijedi. Neviem, ako sa im to podarilo, ešte teraz to nechápem. Bojovali sme s nimi a na pomoc nám pribehli bystrozori, ktorí mali hliadku ako my. Mali sme šťastie, ale videla som, ako sa Šedohřbet vrhol na Billa a pohrýzol ho. Chcela som mu pomôcť, ale nemohla som... nešlo to... útočili na nás z každej strany a keby sa nám kliatby akoby zázrakom nevyhýbali, bolo by dávno po nás.

Neviem, ako dlho to trvalo, kým sa tam objavil. Letmo skontroloval, ako sme na tom a zozadu niekoho odzbrojil, ale bežal ďalej, nezastavoval sa. Všade sa ozýval krik, nedalo sa rozoznať či zvnútra alebo zvonku...

Harry prenasledoval Snapea, ale ušiel mu aj s Malfoyom. Odrazu sa vonku rozhostilo ticho. Zľakla som sa a vybehla do tmy. Hagridov výkrik ma doviedol až k úpätiu severnej veže, kde na zemi ležalo telo. Harry s Hagridom tam kl'ačali na zemi a po tvárach sa im kotúľali slzy. Ja... keď som uvidela Brumbálovu tvár vo svetle mesiaca, padla som na zem vedľa Harryho a chytila ho za ruku. Neviem, či to cítil, alebo nie, no ja som v tej chvíli potrebovala vedieť, že on je živý a zdravý, že sedí vedľa mňa, hoci zlomený a zdrvený zo smrti svojho učiteľa, priateľa.

Brumbál je mŕtvy a Bill leží na ošetrovni vo vážnom stave. Ktovie, čo s ním bude. Fleur sa za neho chce vydať aj napriek tomu, čo sa stalo. Nerada to priznávam, ale má ho rada a on ju. Dúfam, že budeš v poriadku, braček. Kiež by ste spolu boli šťastní a mali pokojný život. Mne s Harrym to zrejme nikdy nebude súdené. Videla som odhodlanie na jeho tvári. Viem, čo chce urobiť. Nepáči sa mi to, nechcem aby sme sa odlúčili, proste nechcem!!! Ani on to nechce, ale musí. Viem že áno, aj keď ma to strašne mučí. Musím byť silná. Musím podporiť jeho rozhodnutie, už tak sa cítí vinný viac než dost, nechcem, aby sa trápil ešte tým, že mu budem niečo vyčítat'.

Bože, daj mi silu, aby som to zvládla a ochraňuj mi ho. Bez neho nechcem žiť.

Svoje obavy, keď Harry, Ron a Hermiona počas jej šiesteho ročníka zmizli, líčila Ginny s veľkým zúfalstvom v srdci, až z toho Lilly behali zimomriavky po chrbte, keď to čítala.

Konečne sa vrátili. Odrazu sa objavili v Bradaviciach a Neville nám oznámil, že sú späť. Nemohla som zostať sedieť doma, našťastie sa mi podarilo Freda prehovorit', aby ma vzali so sebou.. Fred... vtedy sa ešte smial... dokonca prišiel Percy a rodina bola konečne kompletná...lenže Fred...

Všetci šli bojovať, Voldemort so svojou armádou obkl'účili hrad. Sľúbila som otcovi, že zostanem v Komnate, ale keď Harry potreboval, aby som z nej odišla, využila som chvíľku ich nepozornosti a po boku Tonksovej som sa pridala k ostatným.

Keď boje ustali a videla som mŕtve telá jedno vedľa druhého... Fred, Lupin, Tonksová, Collin a mnohí ďalší... Už dost!!! kričalo všetko v mojom vnútri. Nech ten sen už skončí, chcem sa zobudiť a vedieť, že je všetko v poriadku. Že nik nezomrel, že sa toto všetko odohráva len v mojej mysli a je to výplod mojej fantázie...

Nemohla som to vydržať. Nezniesla som ten pohľad a šla som von. Videla som Rona a Hermionu vo Veľkej sieni, no Harry nebol nikde na dohľad. Spolu s ostatnými sme šli hľadať ranených a pomôcť im, ak to ešte šlo. Voldemort dal Harrymu na výber. Jeho život za životy nás ostatných. Chcela som ho nájsť a povedať mu, aby neurobil žiadnu nerozvážnosť, ale vedela som, že tam pôjde. Skláňala som sa nad jednou zranenou študentkou. Očividne jej už nebolo pomoci. Chcela svoju mamu, jediné čo som mohla bolo utešovať ju, že bude všetko v poriadku. Klamala som jej aj sama sebe.

Začula som tiché kroky a vycítila jeho prítomnosť. Obzrela som sa, no nik tam nebol. Mal na sebe plášť. Otvorila som ústa, aby som na neho zavolala a zastavila ho. Lenže z hrdla sa nevydral jediný zvuk, všetko v mojom vnútri v tej chvíli zmĺklo. Zovrela som päsť, zat'ala zuby a potláčala slzy, ktoré ma pálili v očiach. Vedela som, čo sa chystá urobiť, tak ako som vedela, že spolu s ním zomrie časť mňa. Harry kráčal k lesu v ústrety smrti a ja som tam čakala ako na ortiel smrti.

A potom to prišlo. Hagrid niesol jeho telo v náručí a mne sa podlomili kolená. Neviem, čo sa so mnou dialo potom. Zrejme som kričala a plakala, nevnímala som svoje okolie a na to, čo sa udialo potom si spomínam len veľmi matne... Bojovali sme s Hermionou s tou mrchou Lestrangleovou, kým nás mama neodsunula nabok a nepustila sa do nej sama. Z dial'ky som sledovala, ako tie dve po sebe vrhajú jednu kliatbu za druhou a bála som sa. Stratila som toho v ten deň už tak veľa a nevnímala som už, či plačem alebo nie. Sledovala som mamu a modlila sa, aby vydržala. V tom Bellatrix padla k zemi a Harry zo seba zhodil neviditeľný plášť. Postavil sa zoči voči Voldemortovi a krúžili okolo seba ako mačka a myš. To už ma ale Hermiona statočne podopierala a pridala sa k nej aj mama. Nevedela som už, čo je sen a čo skutočnosť. Harry žije, jasalo moje srdce, no rozum mi vravel, že je to takmer nemožné. A odrazu bol koniec. Voldemort padol na zem a dobro opäť raz zvíťazilo. Ale na ako dlho? Bolest' sa miesila s radosťou, bol síce koniec, ale

mnohí sa ho už nedočkali. Medzi tými, ktorí nás navždy opustili bol aj Fred... už to nebude ako kedysi. Už nikdy nebude nič tak ako predtým.

Kapitola č.2: Čo všetko ešte?

Lilly bola z denníka veľmi nadšená a často pri jeho čítaní zadržovala dych. Občas sa jej do očí tlačili slzy a chvíľami zase nedokázala zadržať úsmev a chichotanie. Hltala každú vetu, ktorú si jej mama do denníka zapísala. Ešte dlho po smrti Freda boli Ginnine zápisky plné hlbokkej bolesti a zúfalstva.

Nedá sa to tu už vydržať. George je neustále zavretý vo svojom byte nad obchodom, otec keď môže tak sa zdržiava v práci, mama plače kade chodí a Ron radšej uteká z domu za Hermionou. Aj ja utekám, neodkážem byť zavretá v jednej miestnosti a načúvať spoza dverí tichým vzlykom našej mamy. Niekoľko krát som sa ju už snažila utešiť, ale nie je to ľahké. Nie je to ľahké pre nikoho z nás. Keby som nemala pri sebe Harryho, asi som sa už dávno zbláznila. Harry sa k nám počas prázdnin nast'ahoval, kým pôjdeme zase do školy. Rozhodli sa všetci traja dokončiť si vzdelanie a profesorka McGonagallová im vyšla v ústrety. Aspoň že zas budem s ním.

Mama sa cez deň snaží zabaviť najrôznejšou prácou, nedávno vyťahovala zo starej truhlice veci, čo sme nosili ako deti. Zdalo sa, že dnes sa to obíde bez slz, ale keď prišlo na halenky z krstu dvojčiat, nevydržala to. Odviedla som ju do izby, kde napokon vyčerpaním zaspala. Potom som s Harryho pomocou prebrala tie detské vecičky a vzali sme ich Teddymu.

Teddy, d'alšia sirota, ktorá nikdy nebude poznať rodičovskú lásku. Ten drobček je taký krásny. Chodíme za ním denne, aby sme pani Tonksovej pomohli. Tiež v krátkom čase stratila hneď dve milované osoby a len vďaka Teddymu to nesie aspoň navonok statočne. Harry je Teddyho krstný otec, ale keďže sa chce vrátiť do školy a ďalej študovať na bystrozora, dohodli sa s Dorinou mamou, že sa bude o chlapča starať ona. Myslím si, že keby jej vzali vnuka, nevydržala by to a asi by sa psychicky zrútila z toho všetkého. Takto to bude azda najlepšie pre všetkých. Teddy síce bude vyrastať bez rodičov, ale nie bez lásky. Chodíme teraz za ním každý deň. Vždy sa raduje keď nás vidí a veľmi si Harryho obľúbil. Neustále sa k nemu pýta na ruky a Harry mu nikdy neodolá. Sprvu som sa musela trochu smiať, lebo ani nevedel, ako sa dieťa drží, ale teraz mu to ide skvele. Nepochybujem o tom, že raz z neho bude úžasný otec. Pozorovať ho, ako sa s Teddym váľa po zemi, ako ho vozí na chrbte ako na koni... to sú okamihy, ktoré mi aspoň trochu pomáhajú zabudnúť na Fredovu smrť.

Fredy, kiež by si ma mohol počuť. Kiež by si vedel, ako veľmi nám tu všetkým chýbaš. Kiež by to všetko bol len zlý sen a mohol si sa vrátiť. Otvoriť dvere dokorán a vpustiť do kuchyne hrst' hnojových bômb, alebo natiahnuť špagát cez chodbu, aby sa oň Ron potkol, alebo čokoľvek iné. Strašne moc mi chýbaš, nikdy som ti nepovedala, ako veľmi ťa mám rada. Mám a vždy budem, nikdy na teba nezabudnem, braček.

V týchto pasážach sa Lilly po líkach kotúl'ali slzy. Nepoznala strýka Freda, iba Georga a podľa slov všetkých v rodine už od bratovej smrti nikdy nebol taký ako kedysi. Vraj to bola nezabudnuteľná dvojica a ona o tom podľa maminých a babičkiných zápiskov nikdy nepochybovala.

Po pár týždňoch začínali byť mamine zápisky trochu iné, viac osobné a plné myšlienok na Harryho.

Dnes je deň mojich 17. narodenín. Mama samozrejme pripraví oslavu a dúfam, že sa konečne trochu zabavíme. Všetci sme stále veľmi smutní, ale my žijeme ďalej a nesmieme nechať príznaky minulosti, aby nás navždy spútali. Drahý braček, dúfam, že sa máš tam v nebi dobre a dávaš na nás pozor tam zhora. Viem, že keby si tu dnes mohol byť s nami, bol by to pre mňa ten najväčší dar a s Georgom by ste sa postarali o tú najlepšiu zábavu. Veľmi nám všetkým chýbaš. Dúfam, že Harry príde skôr, než to všetko začne. Chcela by som stráviť deň v jeho spoločnosti. sedieť niekde na rozkvitnutej lúke, držať sa za ruky, cítiť jeho bozky na svojich perách....

Radšej už pôjdem, dnes si rozhodne nenechám ničím skaziť náladu.

Ani len neprišiel. Zabudol, že mám dnes narodeniny? dúfam, že sa mu nič nestalo, ale to je nepravdepodobné.

Nebezpečenstvo zo strany Voldemorta bolo zažehnané a s tými niekoľkými smrťjedinami, čo ešte neboli chytení, by si Harry ľahko poradil. Ale prečo neprišiel? nechal ju čakať celý deň a ani len nedal o sebe vedieť. Prečo? prečo? prečo? Lilly nemohla uveriť vlastným očiam. Jej ocko žeby zabudol na mamine narodeniny? Kde len mohol byť v ten večer? Odpoveď našla na druhej strane.

To bola tá najkrajšia noc v mojom doterajšom živote. Požiadal ma o ruku, konečne sa vyslovil a ja som tá najšťastnejšia žena pod slnkom. Už sa nemôžem dočkať, kedy to poviem mame. Bežím hneď teraz...

Ani neboli príliš prekvapení. Počítali s tým, že sa niečo také stane a vraj si pre mňa nevedia predstaviť iného muža.

Harry bol trochu nervózny, keď sme im to oznamovali, ale rýchlo ho to prešlo. Ved' do našej rodiny už dávno patrila. Nezabudli sme na teba, Fred. Ale naše životy musia ísť ďalej. Ako ťa poznám, nechcel by si, aby sme donekonečna plakali. Viem, že keby si tu mohol byť s nami, prial by si mi šťastie a ver, že som šťastná, šťastnejšia než kedykoľvek predtým.

Odchádzame do školy, ja a Harry, Ron a Hermiona... je okolo toho zhon ako vždy, tak už radšej idem.

Zaradovanie prebiehalo ako vždy, Múdry klobúk si pripravil krásnu pieseň, až som mala v očiach slzy. Spomínal na všetkých, ktorí padli...Som rada, že som tu späť. Zajtra začína vyučovanie a ja snád' konečne prídem na iné myšlienky. A pôjdeme s Harrym lietat', sľúbil mi to. Veľmi sa na tento rok teším, konečne nebude nič, čo by nás dvoch od seba rozdelilo a čo by ohrozovalo nás alebo životy našich najbližších. Tíško šepkám do vetra svoju prosbu: Nech je konečne aspoň jeden rok v škole normálny.

Ako si Ginny želala, tak sa stalo. V Bradaviciach sa neodohrala žiadna vražda, nikoho neuniesli a ani Harry s Ronom a Hermionou sa do ničoho nezaplietli. Ginny sa svojmu denníku zverovala zväčša s tým, čo s Harrym celé dni robili a ako sa ich vzťah prehlbuje. Lilly azda ako každé dievča sa zasnívala pri čítaní opisu romantickej prechádzky, výletu do Prasiniek, ktorý pre tých dvoch skončil návštevou Škriekajúcej búdy a mnoho ďalšieho. Nanešťastie pre ňu mama zrejme počítala s tým, že ten denník bude neskôr čítať niekto ako ona a vynechala akékoľvek opisy intímnych chvíľ s Harrym. Tie si uchovávala len vo svojich spomienkach, ktoré jej nikdy nikto nemôže vziať.

Kapitola č.3: Život po škole

Lilly bola prekvapená, ako rýchlo sa dostala za opisy posledného ročníku v Bradaviciach. Obaja jej rodičia ukončili skúšky s najlepšimi možnými výsledkami a obaja sa rozhodovali pre ďalšie kroky v živote, ktorý chceli stráviť bok po boku.

Škola je za nami a my ideme ďalej. Dostala som prácu na ministerstve. Oddelenie športových hier. Síce som vždy túžila hrať famfrpál profesionálne, ale viem že na to nie som až taká dobrá. Uspokojím sa s týmto, keď hrať môžem kedykoľvek pre zábavu. Harrymu sa jeho sen splnil, Kingsley Pastorek mu pomohol dostať sa do bystrozorského výcviku. Ani ho to nestálo veľa námahy, keď každý by chcel mať Harryho vo svojom pracovnom kolektíve, no nie?

Viem ako veľmi o tú prácu stojí, ale občas mám strach. Vlastne ho mám neustále, v noci ma budia nočné mory o tom, ako sa vrátil Voldemort alebo prišiel niekto nový a zabil ho. Zabil môjho Harryho. Asi práve preto je najlepšie, aby sa cvičil na bystrozora. Bude pripravený takmer na všetko a ja ho v tom podporím.

Keby to bolo možné, verím že by ho cvičil starý Moody, alebo možno Tonksová. Lenže to nejde a tak ho prideliť do skupiny, ktorú vedie vedúci oddelenia. Výcvik musí byť naozaj tvrdý, Harry sa často vracia domov až neskoro v noci veľmi unavený.

Len čo si na to všetko trochu zvykneme, chceme sa pustiť do oprav domu. Harry nechce bývať v Siriusovom dome, ale chce sa pokúsiť opraviť dom svojich rodičov. Boli sme sa pozrieť v Godrikovom dome, ako to tam vyzerá a nie je to také hrozné. Myslím, že s trochu úsilia sa nám ten dom podarí opraviť. Je tam naozaj pekne a mne by sa tam veľmi páčilo. Dokonca aj Ron s Hermionou sa rozhodli kúpiť si tam jeden dom, takže by sme bývali blízko seba. Myslím, že by to bolo skvelé.

Takže toto bol v skutočnosti dom, v ktorom sa ocko narodil? zamyslela sa Lilly a čítala ďalej.

Hermiona s Ronom už nechcú čakať. Svadba bude čo nevidieť a tí dvaja nás s Harrym predbehnú. My sme si povedali, že sa vezmeme po skončení výcviku a mne to stačí. Som s Harrym neustále a svadba našu lásku len spečatí. Či sa teda vezmeme teraz alebo za rok-dva je mi vcelku jedno. Hlavné je vedieť, že si ma vziať chce. Viac nepotrebujem.

George je stále smutný. Obchodu sa darí, ale jeho tá práca nenapĺňa šťastím. Počula som, ako sa pýtal Rona, či by to celé nechcel prevziať za neho a on prikývol. Azda len nechce George niekam odísť? Viem, čo by mu pomohlo.

Potreboval by ženu, ktorá by zahнала bolesť v jeho srdci a rozdúchala oheň v jeho tele. Cíti sa osamelo a ja mu rozumiem. Každý z nás niekoho má, ale on zostal sám, navyše bez Freda. Dúfam, že to kam teraz mieri mu pomôže. Ale čo to môže byť?

Tak keby som to nepočula na vlastné uši, tak tomu neuverím. George na diaľku ukončil vzdelanie a hlási sa tiež na bystrozorský výcvik. Čo tým chce dosiahnuť? Pohádala som sa s ním kvôli tomu. Vrável, že chce nejakým spôsobom prispieť k tomu, aby sa už nikomu nestalo to čo nám. Lenže tón, akým to vravel naznačoval, že sa chce nechať zabiť pri prvej možnej príležitosti, aby mal konečne pokoj. Je to s ním horšie, než som si myslela. Ešte že mi Harry slúbil, že sa pokúsi prehovoriť s vedúcim, aby boli v spoločnej skupine a dá na neho pozor. Aj jemu došlo to čo mne. Keby to šlo, najradšej by som mu to zakázala, alebo by to mohli urobiť mama s ockom. Lenže môj brat je už dospelý a nenechá sa od nikoho vodiť za ručičku, ako sám povedal. Je jasné, že nik z nás nič nez môže, ale ak sa vrhne do nejakej akcie s úmyslom nechať sa zabiť, tak nech si ma nepraje. Vlastnoručne by som mu zakrútila krkom.

A je to. Hermiona už nie je Grangerová, ale Weasleyová. Svadba bola kúzelná. Hermiona nič nenechala na náhodu a s mamou všetko pripravili do posledného detailu. Neraz sa pri prípravách s Ronom pohádali. Keď sa ho totiž spýtala na názor napríklad na kvety alebo jedlo, povedal že je mu to jedno a tým ju neskutočne rozzúril. Už som myslela, že tú svadbu snád odvolá, ale keď ju chodil denne odprosovať s kyticou, vzala ho na milosť.

Dnes bol ten veľký deň D. Počasie im žičilo a tak rozhodnutie usporiadať oslavu v záhrade bolo na mieste. Hermiona sa priviezla z domova v kúzelnom koči, ktorý jej na túto príležitosť požičala madam Maxim. Aj ona bola jedným z host'ov, dali sa totiž dohromady s Hagridom. Vlastne to nikoho neprekvapilo.

Ronald bol od včera večera strašne nervózny. Harry ho musel vyviešť von, aby sa trochu preletel a prišiel na iné myšlienky. Lenže ráno sa situácia opakovala. Ja som bola od rána u Hermiony a pomáhala jej s prípravami, ale keď mi Harry rozprával, aké blbosti cez deň Ron vyvádza, nemohla som sa zdržať smiechu. Ďalšie pobavenie vyvolal, keď v každej kapse svojho habitu hľadal prstene. Nakoniec mu ich Harry podal a on bol červený až po korienky vlasov.

A prvý tanec novomanželov? Chudák Hermiona asi bude ešte dlho hojiť modriny na nohách. Ale všetci sa úžasne bavili a ja sa teším, kedy bude tá naša svadba. Len škoda, že zajtra odchádzajú Harry s Georgom na prvý výcvikovú misiu do

zahraničia.

Začína mi byť doma už smutno. Harry je preč už týždeň a Ron s Hermionou sú na svadobnej ceste niekde v Egypte. Ešte že bývame stále u rodičov, inak by som sa asi v prázdnom dome zbláznila. Snažím sa v práci urobiť dačo navyše, možno by som si mohla vziať na pár dní voľno, keď sa Harry vráti a mohli by sme si tiež niekam vyraziť.

Počujem dole hlasy. Zdá sa mi, že je to George. Konečne sú doma. Idem privítať Harryho.

Lilly s napätím obrátila na druhú stránku v domnienke, že tam jej mama opíše ich šťastné stretnutie. Aké však bolo jej prekvapenie, keď tomu tak nebolo.

George sa vrátil sám. Tvár mal strhanú únavou a strachom. Pozeral na mňa vystrašene, akoby nevedel, ako sa správať. Bolo mi hneď jasné, že sa niečo stalo. Niečo s Harrym.

„Je u sv. Munga.“ bolo nakoniec všetko čo mi povedal. Zalapala som po dychu a okamžite som sa s ním premiestnila do nemocnice. Doviedol ma k jeho izbe, ale dnu so mnou nešiel. Bolo tam šero a vo vzduchu sa vznášal pach dezinfekcie. Pri okne stála jediná posteľ zakrytá závesmi. George mi nič nepovedal a tak som pomaly postupovala k posteli. Nemala som potuchy, čo uvidím a mala som z toho strašný strach.

Odhrnula som závesy a nazrela dnu. Ležal tam akoby len spal. Tvár uvoľnená, oči zavreté a ruky položené voľne pozdĺž tela. Podišla som pár krokov bližšie a opatrne som vzala jeho ruku do svojej. Lenže v tej chvíli sa to stalo. Zlákla som sa a uskočila som. Miestnosťou sa rozľahol príšerný krik. Nie, nebol tam nik iný, to kričal on. Tie príšerné zvuky sa mu drali z hrdla a on na mňa upieral svoje zelené oči. Ale už to neboli jeho oči, tie ktoré tak milujem. Zornice rozšírené od bolesti a strachu, zrak zakalený akousi mamonou a celé telo sa triaslo v bolestnom krči. Naťahoval ku mne svoju ruku a ja som nemohla inak. Chytila som ho za ňu a on mi ju skoro rozdrvil. Šialený krik neustával, lež zosilnel a ja som už nemohla vydržať ten nápor na nervy. Všetko vo mne chcelo kričať s ním. Jeho bolesť sa stala mojou a trhala moje srdce na kúsky. Nevieť ako dlho to trvalo, kým ma čiesi ruky od neho neodtrhli. Bol to George a s ním prišli nejakí ošetrovatelia, ktorí ho opäť upokojili a uviedli do spánku. Ešte stále som sa triasla, keď ma George držal v objatí a nechápala som, čo sa deje. Museli mi dať upokojujúci lektvar. Som po ňom ospalá a myšlienky sa mi v hlave pletú. Snád sa ráno zobudím a zistím, že to všetko bol len zlý sen.

Nemohla som zažmúriť oka. Mala som pred sebou stále ten jeho pohľad- šialený, zúfalý, prosebný, neznámy. George mi dnes konečne povedal, čo sa stalo. Chceli zničiť akási artefakt čiernej mágie. Lenže bol proti zničeniu akosi chránený a zasiahol Harryho akousi kliatbou. Zatiaľ nik netuší o akú kliatbu ide. Sama som však včera videla, čo spôsobila. Harry neznesie akýkoľvek dotyk. Pravdepodobne mu každý spôsobuje šialenú bolesť, ktorá ho pripravuje o rozum a preto ten výraz v očiach. Lenže ako mám sedieť pri jeho posteli a len sa na neho dívať. Bez možnosti pohľadiť ho, vziať za ruku a dať mu najavo svoju prítomnosť. George tam bol so mnou. Držal ma, keď som tam sedela a snažila sa potláčať slzy. Liečitelia skúšajú rôzne možnosti, ale zatiaľ nič nezaberá. Keď mu na rany natierajú masti, opakuje sa včerajšia scéna, preto radšej volia kúzla a ani oni nemajú záujem vyvolávať bolestivé záchvaty. Nik netuší, ako dlho to môže trvať, alebo či sa z toho vôbec má šancu dostať.

Je to už týždeň, čo sedávam pri jeho posteli. Jediné čo môžem je prihovárať sa mu. Denne sledujem ako upadá striedavo do bezvedomia a trpí v agónii. Keď tam tak ticho leží na posteli, utešujem samu seba že netrpí. Ale pravdou je, že aj tak mu občas telom prebehne bolestný krč a tvár sa mu skrívá v grimase. Keď potom precitne v novom záchvate, radšej vychádzam von a zakrývam si rukami uši, aby som ho nepočula, ako trpí. Keby som tam totiž zostala, nevydržala by som to a musela sa ho dotknúť, snažiť sa ho utíšiť a utešiť, no spôsobila by som mu tým ešte horšiu bolesť. A to nechcem... nechcem aby trpel, aby ho niečo bolelo... prosím, Bože, nedovoľ nech trpí. Je ešte mladý a trpel už viac než ktokoľvek iný. Mučí ma predstava, žeby som mala žiť bez neho, ale ak je to jediný spôsob.. ak je to tvoja vôľa, ak musí zomrieť, ukonči jeho trápenie aspoň rýchlo a bezbolestne.

Nechcem... nebudem sa tomu len nečinne prizerať. Musím niečo vymyslieť. Lenže ako? Nie som schopná myslieť, smútok mi zatemňuje myseľ... nevzdávaj sa Harry. Vieš, že ťa milujem a nenechám ťa len tak odísť.

Zase som nespala, ale dostala som nápad. Harry by mi to určite nezazlieval, veď keby bol on na mojom mieste, určite by urobil to isté. Je to moja posledná nádej, ak mi nepomôže on, tak neviem kto iný. Musím sa o to aspoň pokúsiť.

Bola som v Bradavicích, ako som si zaumienila. Profesorka McGonagallová ma prijala veľmi vládne, je to skvelá žena a tiež jej je Harryho ľúto. Nikdy to otvorene nepriznala, ale všetci vedia, že ho má rada. Keď Albus Brumbál počul čo sa mu stalo, zachmúril sa a nevedel, ako mi pomôcť. Keby mohol, pohol by nebom i zemou, aby Harrymu pomohol, boli jeho dnešné slová a ja viem, že to myslel úprimne. Tiež by som pre neho urobila prvé- posledné. Len Snape tam sedel a tváril sa, akoby sa ho nič z toho o čom sme tam rozprávali netýkalo. Myslela som si, že prejaví viac záujmu. Ale nie, sedel tam s tvárou kamennou ako vždy. Keby bola iná možnosť, nešla by som za ním, ale nepoznám iného človeka tak zbehlého v čiernej mágii a pritom tak skúseného. Určite pozná lektvary, o akých sa nám ani nesníva, vravela som si

a dúfala som, že azda aspoň jeden z nich by mohol pomôcť. Jeden jedinký a Harry by bol zase v poriadku. Lenže o ani nehol brvou. Myslela som si, že už Harryho prestal nenávidieť, ved' Harry mi vravel o jeho spomienkach a o tom, že už k nemu sám necíti rovnakú zášť ako kedysi. Prečo aj obávaný profesor lektvarov nemôže zahodiť tú masku a urobiť niečo čím by mu pomohol? Viem, že keby chcel tak môže pomôcť, lenže to by nebol Severus Snape. Ale neboj, Harry. Urobím čokoľvek, aj keby to znamenalo, že budem u Snapea prosiť každý deň na kolenách.

Nemusela som prosiť. McGonagallová s Brumbálom to zrejme urobili za mňa. Pred chvíľu tu bola riaditeľka a priniesla mi krabičku s akousi masťou. Vraj ju posielala Snape a mohla by mu pomôcť. Profesorka McGonagallová mi ju dávala roztrasenými rukami a rovnako ako ja dúfa, že to zaberie. Opakovala mi totiž so slzami v očiach to, čo povedal Snape, keď jej ju dával.

„Toto by Potterovi mohlo pomôcť. Nech mu tým potierajú spánky a ak sa ho budú chcieť nejakým spôsobom dotknúť, musia si tou masťou natrieť ruky. Iný dotyk neznesie. Ak ale ani toto nezaberie, potom by som odporúčal veľmi rýchly a účinný jed, ak mu chcú uľaviť od bolesti, ktorá bude stále horšia a horšia.“

Presne tieto slová vraj povedal. Prvá časť znela nádejne, ale pri zmienke o jedy som sa zosypala na najbližšiu stoličku. To predsa nemohol myslieť vážne. Nikdy by som na niečo také nepristúpila. Nechcem, aby Harry trpel. Urobila by som čokoľvek, aby mu bolo lepšie. Prevezala by som tu bolesť za neho, keby to bolo možné, ale nikdy by som ho nemohla... zabiť. Nemohla by som žiť s vedomím, že nie je so mnou a toľko to nie, keby som to urobila. Nie, hneď ráno skúsím tú masť. Snape predsa vie o čom hovorí, určite zaberie. Určite zaberie... musí zabráť... snáď zaberie....

Natrela som si ruky tou masťou a opatrne sa dotkla jeho ruky pripravená kedykoľvek prestať. Strhol sa pri tom dotyku a otvoril oči, ale nekričal. Jeho zelené oči na mňa pozerali, akoby ma nikdy nevideli. Napriek tomu v nich bola prosba. Prosba o pomoc a záchranu.

„Budeš v poriadku, Harry. Pomôžem ti. Dôveruj mi.“ zašepkala som mu roztraseným hlasom. Medzi dva prsty som nabrala hmotu z krabičky a rozotrela mu ju na spánkoch. Až dotedy ma držal za ruku krčovito, ale keď masť prenikla pokožkou, zdalo sa že sa mu trochu uľavilo a tlak jeho ruky povolil. Môj ale nie. Keď som vedela, že s rukami od masti sa ho môžem dotýkať, využila som to. Sedela som pri ňom a držala ho za ruku. Trochu som ho posunula na posteli a upravila mu vankúš, aby sa mu nevytvorili preležaniny. Ležal príliš dlho v jednej polohe a nik s ním nechcel hýbať. Teraz som ale mohla a konečne som mala pocit, že som aspoň trochu užitočná. Znovu som mu rozotrela masť na potrebných miestach a cítila som, ako mu pomáha. Opakujem to teda každú hodinu a nepohnem sa od neho kým nezaberie úplne.

Už týždeň používam masť od Snapea a jediný výsledok je ten, že už nie je taký citlivý na môj dotyk a zrak sa mu začína vyjasňovať. Čosi v jeho vnútri akoby ma spoznávalo. Som unavená, ale stále som pri ňom. Masti už nie je veľa, snáď ju Snape ešte bude mať.

Spím či bdiem? pýtala som sa sama seba, keď som uprostred noci začula tichý šepot. Nieкто vyslovoval moje meno... sklonila som sa nad neho a on ku mne načiahol svoju ruku. Odtiahla som sa. Nemala som ruky natreté a bála som sa, že jediný dotyk pokazí túto chvíľu. Siahala som po krabičke, ale zastavil ma. Náš následný rozhovor je jeden z tých, na ktoré nikdy nezabudnem.

„To už nie je potrebné.“ zašepkal potichu a unavene. „Už som v poriadku. Pod' ku mne, moja malá.“ prosil a ruka vo vzduchu sa ku mne stále napínala. Prvá slza sa mi skotúľala po líci a opatrne som sa ho dotkla končekom prstov. Žiaden náznak bolesti, ani trochu ruku neodtiahol. Uchopila som ju teda pevne do svojej dlane a... keď sa nič nestalo, prudko som ho objala a po týždňoch trápenia a obáv, že ho stratím som konečne pocítila úľavu. Nechcela som ho pustiť, bála som sa, že je to všetko len sen.

„Toto mi už nikdy nerob.“ prosila som ho a on len mlčky prikývol. Bol unavený a ja tiež. Zaspali sme spoločne. George ma zobudil keď sa na Harryho prišiel pozrieť. Nielen on, ale všetci naši známi ho navštevovali dosť často, ale najviac chvíľ som s ním trávil osamote. Aj on pocítil obrovskú úľavu. Len čo som sa zobudila, musela som odísť. Harry bol ešte stále slabý, ale už nepotrebuje, aby som pri ňom sedela nonstop a tak som mohla urobiť čo bolo mojou povinnosťou. Ale nešla som mu pod'akovať len z povinnosti. Bola a som nesmierne vd'ačná za to, že napokon pomohol Harrymu, aj keď jeho vôľa to zrejme odporovalo. Musela som mu sľúbiť, že to Harrymu nepoviem. Nevieť prečo to žiadal, ale teraz nemám náladu zamýšľať sa nad myšlienkovými pochodmi jedného nevrlého profesora. Harry žije a bude v poriadku a to je teraz to jediné, čo ma zaujíma.

Lilly si rukávom zotrela slzy z tváre a skryla denník pod perinu, keď jej mama prišla zhasnúť.

„Dobrá noc, srdiečko.“ povedala Ginny, keď jej dávala pusku na dobrú noc. Lilly ju tuho objala a dlho ju tak držala.

„Čo sa deje, Lilly?“ spýtala sa prekvapene.

„Si taká statočná. Ty aj ocko. Nechápeš, ako ste to všetko zvládli.“ šeplo dievčatko a Ginny pochopila. Vytiahla spod

periny malú knižočku a pozrela na pasáž, ktorú práve jej dcéra čítala. Až veľmi dobre si spomínala na tú hrôzu, ktorú vtedy zažívala a pri pomyslení, že to teraz číta jej malé dieťa jej zovrelo srdce. Možno by sa ten denník mal dávať deťom až neskôr. Lenže ona sama mala presne toľko rokov, keď čítala o prvých hrôzach, ktoré postihli jej vlastnú mamu. Neskôr jej to pomohlo veľa vecí pochopiť a u Lilly to bude to isté. „Na dnes už čítania stačilo. Teraz je čas spať. Zajtra je tiež deň.“ povedala napokon a zhasla svetlo v izbe. Lilly si povzdychla, ale poslúchla. Dlho však ešte premýšľala nad tým, čo všetko sa doposiaľ z denníku dozvedela. Životy jej rodičov rozhodne neboli ľahké a k šťastiu, ktoré prežívajú dnes viedla veru trnitá cesta.

Kapitola č.4: Svadba na spadnutie

Mám šťastie, že v práci mali pochopenie, keď som sa o Harryho starala. Vraj nebol problém ma dočasne zastúpiť, ale potešili sa keď som sa vrátila. Mám z toho radosť, predsa len tam nepracujem veľmi dlho, bála som sa že o to miesto prídem, ale nie.

Harry už je doma. Musí ešte niekoľko dní ležať, ale len čo to bude možné chce sa vrátiť k výcviku. Skoro so mnou švihlo o zem, keď som to počula. Prosila som ho, presviedčala, aby to nerobil, ale on si stále húdol to svoje. Čo som mala robiť? Vyletela som na neho ako dáka harpia a kričala snád' horšie ako siréna. Pohádali sme sa a ja som nakoniec odišla. Prečo mi to robí, do trola? Azda nevidí, aký o neho mám strach? Ak sa má z každého výcviku vrátiť v stave ako teraz, môžem si rovno zaistiť izbu u Munga niekde blízko Lockharta, lebo o chvíľu prídem o rozum ako ten chudák. Ak to takto pôjde ďalej a on bude neustále ignorovať môj názor, asi by sme sa museli rozísť. Lenže, neviem koho by som tým potrestala viac, seba alebo jeho?

Samozrejme sa ma pokúšal udobriť. Ale nemala som náladu. Len nech sa trochu potrápi aj on a uvedomí si ako sa musím cítiť. Odmietam sa s ním dovtedy vôbec baviť.

Pre Merlina, ten jeho výraz... ja viem, že ho to trápi a naozaj sa snaží mi vysvetliť svoje dôvody, ale počúva on vôbec, čo mu vravím ja? Nechcem sa vydať a o mesiac sa stať vdovou. Jasné, je dobrý kúzelník a dokázal veľa vecí už ako chlapec, ale to neznamená, že je nesmrteľný alebo nezraniteľný. To že porazil Voldemorta ho nijak nezaväzuje k tomu, aby bol naďalej záchrancom sveta. Veštbá sa naplnila a on sa môže rozhodnúť pre akékoľvek iné poslanie v živote. Nechápem, prečo sa napríklad nepokúsi hrať famfrpál profesionálne. Lenže on o inom než o bystrozorskom výcviku nechce ani počuť.

Už sa ale nechcem hádať a vidím na ňom, že on tiež nie. Tak čo ďalej? Musíme nájsť nejaký kompromis, lenže aký? Kto ustúpi?

Som na neho príliš mäkká. Pozná ma lepšie než svoju metlu, ktorú mimochodom pozná fakt do posledného detailu, a vie ako na mňa. Zase som mu ustúpila. Ako to on vždy robí? To zrejme zostane naveky skryté ženskej logike, lebo muži v tom žiadnu logiku nehľadajú. Spoliehajú sa na našu slepú oddanosť a lásku. Zahrajú nám trochu na city a my zvyčajne podľahneme. Musím si na to dať pozor.

Tak fajn, nech si pokračuje vo svojom výcviku. Je mi jasné, že sa kvôli tomu ešte neraz pohádame. Keď ale vidím, ako o tom zanietene rozpráva a oči mu žiaria túžbou po dobrodružstve, môžem mu to vôbec zazlievať? Keď som mu to dnes povedala, tešil sa ako dieťa, ktorému vrátili hračku. Musím sa zrejme zmieriť s tým, že jeho záchranársky komplex, mimochodom toto označenie Hermiona vymyslela veľmi výstižne, sa stane súčasťou nášho života. Merlin stoj pri mne a daj mi silu, aby som ho za to časom nezabila.(to je vtip samozrejme)

Tento týždeň som už tretíkrát našla na stole vo svojej kancelárii kyticu. Sprvu som si myslela, že sú od Harryho. Čo ja viem, trebárs ako poďakovanie, že som sa o neho starala, alebo keď sme sa pohádali tak na uzmiernenie. Lenže keď som prišla domov, tváril sa akoby nič a tak som sa ho spýtala priamo. Neviem či to bol dobrý nápad. V živote by som si nepomyslela, že je taký žiarlivý. Aký bol chutný, keď sa rozčul'oval. Snažil sa to skryť, ale mňa neobľafne. Keby len tušil, ako mi tým lichotí, že žiarli. Ale to mu nesmiem povedať, ešte by si začal o sebe namýšľať. Ale nie, to on nemá v povahe. Ba naopak, napriek všetkému čo dokázal nemôže pochopiť, ako to zvládol a neustále sa podceňuje. Hm, na zoznam vecí, ktoré ho musím naučiť by som si mala pripísať schopnosť vážiť si sám seba a nepodceňovať sa.

Ale kto mi teda posielal tie kvety?

Hm, dnes nielen kvety ale aj čokoláda. Radšej som sa jej ale nedotkla, ktovie od koho je. Nikdy pri tom nie je kartička ani žiaden odkaz.

Dnes sa za mnou v práci zastavil Harry. Bol si dohodnúť niečo ohľadom toho prekliateho výcviku. Keď zbadal moju pracovňu zaplnenú kvetmi, krv v žilách mu nepochybne vrela. Keď sme potom odchádzali domov, skúmavo si prezeral všetkých mojich kolegov a rovnako ako ja hodnotil, kto by mohol byť ten tajný ctiteľ.

Doma ma čakalo prekvapenie. Hm, tie kvety priniesli predsa len nejaký úžitok. Harry ma vzal na podvečerný piknik na lúku neďaleko Brlohu a krútil sa okolo mňa ako kolovrátok. Takéto správanie sa mi páči, drahý môj. Nebudem mať nič proti tomu, ak sa to bude opakovať častejšie. A ak to znamená, že dovtedy budem musieť znášať záplavu kvetín od tajomného neznámeho, tak prečo nie?

No tak to radšej tie kvety oželiem. Dnes som prišla do práce skôr a odhalila som nášho Casanovu. Neuveriteľné, ako sa človek môže myliť vo svojich dohadoch. Tým ctiteľom nebol nik iný, než Hubert McQueen. Nepracuje priamo na našom oddelení, ale stará sa o drobné opravy v celej ministerskej budove a stretla som sa s ním len pár krát. Je to nenápadný

chlapec, len o niečo starší než ja. Vždy keď som ho stretla mi niekoho pripomínal, ale nemohla som prísť na to, koho. Až dnes, keď som ho videla nenápadne vchádzať ku mne do kancelárie s ďalšou kyticou. Pripomína mi Nevillea. Milý, tichý, uzavretý a fajn kamarát, ale ani v najmenšom si ho neviem predstaviť ako niečo viac než len kamaráta. Veď ho ani nepoznám. Zajtra si na neho pekne ráno počkám, podľačujem sa mu a dúfam, že to pochopí.

Keď už spomínam Nevillea, tak si spomínam aký šok mi raz Harry pripravil. No a tiež si na to vybral vhodnú chvíľu. Skoro som vtedy spadla z metly, keď mi povedal, že chodí s Lenkou Laskorádovou. Rozumeli si na škole, to je pravda. Lenka bola vždy úplne mimo a Neville bol na škole chudák. Možno práve to ich spojilo a tým, že sa obaja lepšie spoznali v BA... no ktovie, ako to s tými dvoma dopadne.

Ten blázon mi chce asi naozaj spôsobiť infarkt. Čo to malo byť za divadelné predstavenie dnes ráno? Bola som dnes v práci skôr, aby som prekvapila Huberta a taktne ho odmietla. Práve sa mu po tvári rozlieval sklamaný výraz, keď som mu povedala, že už som zadaná, lenže čo sa stalo potom. Harry vpadol dnu s tou najväčšou kyticou, akú som od neho kedy dostala a priamo pred Hugom mi začal vykladať, že na svadbu už nechce čakať. Odrazu prejavil toľko iniciatívy, až to nie je normálne. Chudák Hubert len zvesil ramená a poriadne za sebou zabuchol dvere, keď odchádzal. Harry ho nadobro odohnal a ako som zistila, bol to jeho hlavný zámer. Takže mu ani tak nešlo o to, urýchliť svadbu, ako o to odstrániť soka v láske z cesty. Priznávam, že tým ma trochu našťaval. Neveril mi snád, že on je jediný, koho mám naozaj rada? Ale keď chce svadbu, bude ju mať. Síce sme pôvodne chceli počkať, kým dokončí výcvik, ale vlastne prečo nie. Bude to aspoň malá satisfakcia za to, ako ma v posledných dňoch hneval. NO a medzi nami dievčatami... HURAAAAAAA, budem sa vydávať!!!!

Lilly dychtivo čítala ďalšie a ďalšie zápisky, v ktorých jej mama opisovala prípravy na svadbu. Miesto očakávaných romantických opisov šiat, výzdoby a podobných vecí, ktoré ku svadbe neodmysliteľne patria, sa dočkala niekoľkých zápisov, pri ktorých sa neubránila smiechu.

Keď mama počula, že sme sa konečne odhodlali na tú veľkú udalosť, neubránila sa dojatiu. Hm, typická mama. V poslednom čase ju rozplače úplne všetko. K môjmu zdeseniu ma ihneď zatiahla ku stolu, vzala niekoľko zvitkov pergamentu a začala plánovať. Pozvánky, zasadací poriadok, jedlo, hudba, šaty, výzdoba... Keď som to všetko počula, až sa mi zatočila hlava. Prečo sa nemôžeme proste len zobrať a osláviť to v rodinnom kruhu? Videla som, čo to s mamou robilo, keď chystala svadbu Billovi a potom Ronovi. Len dúfam, že už sa vybúrila pri tých prvých a nebude to tak preháňať s tou našou.

Vravela som, že sa vybúrila? No, tak to bol snád najväčší omyl v mojom živote. Asi si v blízkej budúcnosti budem musieť zaobstarať poriadnu zásobu Upokojujúceho lektvaru. A čo je ešte horšie? Že sa k jej nadšeniu pridala aj Hermiona. To spojenie ma privádza k šílenstvu. Samozrejme že chcem peknú svadbu, bude to pre mňa určite nezabudnuteľná chvíľa, ale musí sa okolo toho robiť až taký povyk? A čo keby som si to chcela zariadiť sama? Lenže nie, oni sa ma ani len nespýtajú... Toto bude tak a toto tak a mne neostáva iné, len prikývnuť. Dnes som sa snažila mame vysvetliť, že je mi jedno, či sa budú podávať tel'acie medailóniky alebo rybie prsty. Čoho som sa dočkala? Hodinovej prednášky o tom, aký dôležitý je správny výber jedla. Prebodávala ma tým svojim pohľadom, že som sa cítila ako dvanásťročné dievča, ktoré niečo vyviedlo a nie ako žena pripravujúca svadbu. Ešte že ju zastavilo, keď som jej nechala voľnú ruku vo výbere jedla. Dúfam, že to najhoršie mám za sebou.

Moje nervy, prečo sme len s Harrym neutiekli a nezobrali sa kdesi tajne? Koľko nervov by som si tým ušetrila... Myslela som, že medzi pozvanými budú len príbuzní a najbližší priatelia. Skoro som omdlela, keď som videla zoznam rozpísaný na dvoch pergamenoch. A ešte som musela dve hodiny sedieť medzi mamou a Hermionou, ktoré sa pohádali o tom, kam posadiť tetu Muriel a niekoľko vzdialených príbuzných. Myslím, že toľko ich nebolo ani na predošlých svadbách. Prečo som sa len narodila ako jediné dievča v rodine?

Čo sa týka hudby, chcela som Sudičky. Osvedčená klasika, lenže môj nápad hneď zavrhl Hermiona a odporúčala mi kapelu, ktorá hrala im. Nie že by sa mi nepáčila, ale je to moja svadba nie? Dakedy mám pocit, akoby to všetko išlo mimo mňa. Ako sa to vraví? Aha, o nás bez nás. To to vystihuje.

Harry ma upokojuje, ale jemu sa to hovorí, keď je denne preč a prichádza domov až večer, kedy ten najväčší humbug utícha. Pokračuje vo výcviku. Po tej našej poslednej hádke pred mnou skrýva každé zranenie, dokonca aj obyčajné modriny z nácvikov bojov. Asi za ním zájdem a dám mu na to nejakú masť, nechcem aby bol samá modrina v deň svadby a hlavne počas našej svadobnej noci, to by sme si asi veľa zábavy neužili. Hoci sa mi to nepáči, mala by som ho v jeho rozhodnutí asi podporiť. Viem, že nech by robil čokoľvek iné, nebol by spokojný. A ja chcem, aby sme boli šťastní obaja.

Vzdávam sa. Vždy som si myslela, že svadobné prípravy sú pre nevestu niečo nezvyčajné a úžasné, že sa v tom každá vyžíva. No ale to by nesmela byť moja mama a Hermiona ako družička. Občas mám pocit, že niektoré farebné

kombinácie vyberal Ron, ktorý je povestný svojim absolútnym nevкусom. Alebo mu možno len niekto zabudol povedať, že je farboslepý. U Rona sa človek nemôže diviť ničomu, no nie? A to vraj ja nemám cit pre estetiku. Napokon možno miesto svadby bude šaráda, ktovie. Ale ak to takto bude pokračovať ešte chvíľu, môžem ísť rovno skočiť z metly. Lilly sa potichu chichotala pod perinou, svietiac si malou lampičkou, aby mama nevidela svetlo. Už pred hodinou jej kázala zhasnúť. Ale či ona môže za to, že sa od toho proste nemôže odtrhnúť?

Dnes som prvý krát videla svoje svadobné šaty. Mama s Hermionou na nich neúnavne pracovali asi týždeň. Popravde, keď som ich videla, lapala som po dychu. Bola to nádhera. Odrazu všetok hnev, čo ma doteraz sužoval, bol preč a ja som sa trochu hanbila za to, aké scény som niekedy vyvádza. Predsa len sa snažia mi čo najviac pomôcť a robia všetko preto, aby bol ten deň pre mňa nezabudnuteľný. Ospravedlnila som sa im a ony nad tým len mávli rukou, že každá nevesta je pred svadbou nervózna. Ale ved' ja nie som, alebo áno? Na oplátku mi prezradili, že niektoré veci mi robili naschvál, keď videli ako sa hnevám. Najmä tie farebné kombinácie vraj prehodnotili. Uff, to som si vydýchla. Tie šaty boli ľahké ako pierka, akoby som na sebe mala len tenkú pavučinku posplietanú dohromady. Bola to naozaj krása a ja som ešte hodnú chvíľu strávila pred zrkadlom. Nemohla som veriť vlastným oči. Až doteraz to bolo všetko ešte také vzdialené, akoby len sen, ktorý sa neisto stáva skutočnosťou. Lenže tie šaty mu dodávali na realite. Budem sa vydávať, už nebudem len malé dievčatko svojich rodičov, budem žena a budem mať vlastnú rodinu. Ako malá som si túto chvíľu často predstavovala a teraz, keď nastala...

Radosť sa miesila s troškou smútku. Bola som ako v rozprávke, môj princ si pre mňa konečne prišiel a ja sa s radosťou stanem jeho ženou. Lenže ten čas doteraz ubehol tak veľmi rýchlo. Detstvo, puberta a dospievanie... všetko to bolo nenávratne preč. A pritom to bolo akoby včera, keď som Harryho stretla prvý krát na stanici, keď ma zachránil z Tajomnej komnaty, keď sme spolu bojovali na ministerstve, keď sme sa prvý krát chytili za ruku a dali si prvú pusu... Našťastie máme pred sebou ešte celý život a nepochybne nám prinesie ešte mnohé prekvapenia. Ved' s Harrym mi nuda rozhodne nehrozí.

Deň D

Je ráno. Vstala som skoro, ja viem, lenže nemôžem spať. Ešte je tma a v dome je neskutočné ticho. Premýšľam nad tým, čo ma dnes vlastne čaká. Nie, netrápia ma žiadne pochybnosti. Snád' prvý krát som si stopercentne istá, že robím to po čom najviac túžim.

V prvých lúčoch slnka, ktoré prenikajú cez pootvorené okno, žiaria moje svadobné šaty. O pár hodín v nich stanem po boku Harryho a stane sa zo mňa Ginny Potterová. Potterová. Hm, bude asi chvíľu trvať, než si na to zvyknem. Už počujem mamu, mala by som jej ísť pomôcť. Ešte je toľko práce... ale v dnešný deň mi nemôže nič pokaziť náladu. Teda, mohlo by ak by si to Harry rozmyslel, ale to mi on neurobí. Tým som si istá, určite by neutiekol, dúfam, snád' nie...do kotla, to nech radšej neskúša, inak by som ho s najväčšou pravdepodobnosťou prinajmenšom prekliala. Čo to trepem, asi som z tej svadby viac nervózna, než si pripúšťam. Harry ma má rád a ja jeho tiež, dnes sa vezmeme a hotovo.

Ja viem, asi by som teraz mala spať, ale hlavu mám plnú najrôznejších myšlienok a dojmov, že to proste nejde. Toto je môj prvý záznam ako vydatej ženy. Harry leží vedľa mňa a spí. Tvár má uvoľnenú a zrejme sa mu niečo pekné sníva. Ešte aby nie, bol to krásny deň. Beriem spať všetko, čo som povedala o mame a Hermione. Nevieť si predstaviť, žeby som sama pripravila takú nádhru.

Sprvu som bola veľmi nervózna, lebo zraky všetkých hostí sa upierali hlavne na mňa. A že tých hostí naozaj nebolo málo. Prišla dokonca aj profesorka McGonagallová, ktorá ronila slzy akoby o závod s mojou mamou. Po chvíli nervozita prešla, všetci nám želali všetko dobré do života. Priatelia, príbuzní, proste všetci sa radovali s nami. A ja som nemohla byť šťastnejšia. Na chvíľu vo mne hrklo, keď sa Harry zamyslel a nevnímal oddávajúceho, ale odôvodnil to tým, že mnou bol tak uchvátený. Netuším, kde sa Harry učil tancovať, ale keď ma viedol po parkete, cítila som sa, akoby som lietala.

Uprostred oslavy ma na chvíľu George odviezol dnu, aby mi dal ten najkrajší darček, aký som si mohla želať. Oznámil mi, že končí s bystrozorským výcvikom, pretože to nie je to, čo chce v živote robiť. Aspoň niekto má trochu zdravého rozumu. Vraj sa rozprával s McGonagallovou a keď si urobí nejaké kurzy, bude môcť učiť v Bradaviciach. Mal by záujem o Obranu proti čiernej mágii. Bola som šťastná, keď mi to povedal.

Zvyšok večera som tancovala, tancovala a zase tancovala. Všetci sa úžasne bavili a my s Harrym tiež. Keď sa napokon oslava skončila, vzal ma Harry za ruku a požiadal ma, aby som mu verila. Prikývla som a on sa s nami oboma premiestnil. Vyrázil mi tým dych. Vôbec som netušila, že už na tom začal pracovať. Stáli sme pred našim novým domom. Domom

v Godrikovom dole. Preniesol ma cez prah a viedol ma dnu. Samozrejme úprav je potreba ešte veľa, ale steny stoja a strecha je v poriadku. Izby sú prázdne, bez akéhokoľvek vybavenia... teda okrem jednej. Spálňa bola čerstvo vymalovaná, uprostred stála veľká posteľ a naokolo boli zapálené sviečky. Spoza chrbta vytiahol bielu ružu a zahrnul ma lichôtkami. Bola to naša prvá noc ako manželov a obaja sme si tú chvíľu chceli zapamätať navždy. Noc pre nás ešte len začínala...

Teraz tu vedľa mňa leží a spokojne sa usmieva. Rada sa na neho pozerám, sledujem každú črtu jeho tváre... ide na mňa únava. Budem sa ešte chvíľu na neho pozerat' a užívať si pocit, že konečne zaspávam v jeho náručí a že to tak odteraz bude každý večer.

Kapitola č.5: Detská radosť

Zobudila ma vôňa čerstvej kávy. Otvorím oči a čo nevidím. Harry stojí medzi dverami a nesie podnos s raňajkami. Hm, na prvé spoločné ráno sa teda sťažovať rozhodne nemôžem. Ale nemala som chuť na jedlo. Chcela som len jeho. Cítiť jeho dotyky na svojom tele, jeho dych na krku... Pohl'adom sa vpíjal do mojich očí a rozumel. Nemuseli sme hovoriť, šlo to aj bez slov. Obkrúcal si prameň mojich vlasov okolo prstu, pobožkal ma na čelo, nos, pery a postupoval d'alej... Pokrývala som bozkami jeho vypracované telo a nemohla sa ho nabažiť. Bol vášnivý a jemný zároveň. O chvíľu sme vo víre vášne splynuli v jedno telo a jednu dušu. Naplno sme si vychutnávali každé spoločné objatie až do večera. Keď Lilly čítala tento zápis, cítila sa trochu previnilo a červenala sa. Avšak nešlo sa od toho odtrhnúť. Ešte že jej mama nezachádzala viac do podrobností.

Potom sme sa šli prejsť. Zaviedol ma na nízky kopček za dedinkou. Rozprestrel na tráve deku a posadili sme sa. Pozorovali sme západ slnka a netrvalo dlho, kým sa na nebi začali objavovať prvé žiarivé svetielka. Hviezdy napokon pokryli celú oblohu a my sme sa kochali tou nádherou. Keď som sa nepatrne striasla od zimy, prehodil mi cez ramená svoj sveter a pritiahol si ma bližšie. Chlad bol preč. Z jeho tela sálalo teplo, ktoré pomaly ale isto zahrialo aj moje skrehnuté telo. Spokojne som zaspala opretá o jeho rameno, kým som neucítila, že ma nesie domov. Víkend bohužiaľ skončil a s ním aj naša krátka "svadobná cesta". Vrátili sme sa do Brlohu, kde na nás už všetci netrpezlivo čakali. Mama samozrejme po celý deň nezmizol z tváre úsmev a vlastne, mne tiež nie. Keď pri večeri akoby medzi rečou poznamenala, že dúfa že sa rodina konečne rozrastie, vymenili sme si s Hermionu pobavené pohľady. Ani jedna z nás sa nesnažila tieto veci ovplyvňovať. Keď to príde, tak to príde. Mama sa zatiaľ bude tešiť zo svojej jedinej vnučky Viktórie, dcéry Fleur a Billa a tiež z Teddyho, ktorý je u nás dosť často. Hoci v skutočnosti nie je jej vnuk, má ho rada ako vlastné dieťa. Keď už spomínam Teddyho, tak za pár dní má ten malý narodeniny. Mali by sme sa s Harrym poradiť o nejakom darčeku pre neho.

Práca, práca, práca. To je snád' jediné, čo teraz obaja s Harrym poznáme. Ak nie sme na ministerstve alebo v teréne, pracujeme na dome. Samozrejme, že sme si na hlavné opravy najali odborníkov, ale aj tak bolo treba kontrolovať priebeh opráv a v prípade potreby doladiť nejaké úpravy. No a samozrejme, poslednou a azda tou najzábavnejšou časťou je vybaviť dom novým nábytkom. V tom mi nechal Harry voľnú ruku, zrejme nepočul mamine narážky o mojom nevkuše. Pomáha mi s tým Hermiona, ktorá zariad'uje ich vlastný dom len pár krokov od nás. Tí dvaja už sa z Brlohu presťahovali, no my sme zostali s našimi. Bývať by sa tam už síce dalo, aj keď ešte čo-to treba doladiť, ale aj tak by mi tam bolo samej otupno. Harry je preč stále častejšie a tak sa aj ja v práci zdržiavam dlhšie než je potrebné. Ale cez víkend to bude iné. Máme už nejaké plány. Mama s Teddyho babičkou budú chystať oslavu a my ho zatiaľ vezmeme na výlet. Harry navrhol, že ho vezmeme do Prasiniek a tam mu tiež kúpime nejaký darček, podľa toho čo sa mu zapáči. Okrem toho nás bude čakať Hagrid. Teddy sa vraj trochu prebehne po pozemkoch a navyše má pre neho darček. Len dúfam, že mu nedá do opatery nejaké dračie vajce či tryskochvostého škvara. Teším sa na to, ako sa bude ten drobček tváriť.

Ten malý rozhodne nezaprie svojich rodičov. Je Remusovi podobný snád' rovnako ako Harry Jamesovi a jeho schopnosť meniť podobu, ktorú zdedil po mame, sa prejavovala už od narodenia. Práve dnes bol zo všetkého tak nadšený, že menil farbu vlasov snád' každých desať minút. Od oranžovej, cez ružovú po fialovú. Vzbudzoval tým značné množstvo pozornosti a ľudia na neho udivene pozerali. Avšak detské srdce si hravo podmaní kohokoľvek a tak sa na neho zo všetkých strán usmievali kúzelníci i čarodejnice. Predavač v Medových labkách mu dal lízanku a madam Rosmerta mu priniesla veľký zmrzlinový pohár na účet podniku. Teddyho očka žiarili, keď pozeral do farebných výkladov. Nedokázala som zadržať smiech, keď prílepil nos na okno obchodu s metlami. Vošli sme teda dnu, aby sa mohol lepšie pozrieť na metly, ktoré ponúkali, no napokon sme neodolali a kúpili mu detskú metlu k narodeninám. Vedela som, že to tak dopadne. Harry mu nedokáže nič odmietnuť, stará sa o neho ako môže, aby mu aspoň trochu nahradil rodičov. Nie, vôbec mu to nemám za zlé. Naopak som rada, že Teddy má to, čo Harrymu vždy chýbalo. Teda niekoho, kto ho má rád. No ale keď budeme mať vlastné deti, budem musieť dať pozor na to, aby ich Harry nerozmaznával.

S novou metlou a plnými žalúdkami sme vykročili na cestu k Bradaviciam. Počasie nám žičilo a už z diaľky sme sa kochali výhľadom na starý, majestátny hrad týčiaci sa nad jazerom ako nejaký gigant. Ten hrad v nás vyvolával toľko spomienok... Miesto Hagrida nás čakala riaditeľka. Hagrid vraj musel zariadiť niečo v Zakázanom lese. Pozvala nás k sebe na čaj a nezniesla námietky. Stále bola rovnako prísna ako za starých čias, ale zdalo sa mi, že na tvári posiatej vráskami sa zračila radosť a potešenie z našej návštevy. No, hoci to nikdy nepovedala nahlas, vždy som mala pocit, že Harry patril medzi jej obľúbencov.

Harry vchádzal do riaditeľne značne nervózny. Asi si nebol istý, ako sa správať ku Snapeovi po tom všetkom. Skoro by som mohla povedať, že mu odľahlo, keď nás privítal len Brumbál a povedal, že sa tu Severus už niekoľko dní neobjavil. Možno varil tie svoje gebuziny aj na onom svete, ktovie.

Kým sa Teddy usadil v prázdnom kúte riaditeľne a venoval svoju plnú pozornosť svojmu darčeku, Brumbál nám blahoželal ku svadbe a od Harryho vyzvedal, ako sa mu darí vo výcviku. Nebolo pochyb, že je na Harryho hrdý za všetko, čo dokázal.

Hagrid vychádzal z lesa a za sebou viedol mláďa jednorožca, aby ho ukázal Teddymu. Síce sa mi nezdá správne, aby vyvádzal jednorožca z lesa len na ukážku, ale Teddyho výraz za to stál. Napokon sme sa po dobrej hodine strávenej s Hagridom vrátili domov. K nám domov, do Godrikovho dolu. Rozhodli sme sa tam prenocovať a ráno odvieť Teddyho domov, kde na neho bude čakať oslava. Uložili sme ho v jednej detskej izbe, ktorú sme zatiaľ zariadili a len čo hlava dopadla na vankúš, spal akoby ho do vody hodil. Harry na neho pozeral s láskou v očiach a ja dúfam, že už čoskoro bude podobne pozerat' na naše dieťa. Už aby to bolo.

Na oslave sme sa celkom dobre bavili. Všade v dome boli rozvešané farebné balóny a papierové reťaze. Detské oči, nielen tie Teddyho ale aj Viktóriine by na tie farebné čačky mohli pozerat' donekonečna. V jednej nestráženej chvíli sa narodeninová torta vzniesla do vzduchu a než ktokoľvek z nás stihol zareagovať, spadla na zem presne medzi Teddyho a Viktóriu. Obaja nadšene vykriekli a vrhli sa na dobrotu. Teddyho náhodná mágia sa zrejme začína prejavovať. Zdá sa mi to trochu skoro, ale mama vraví, že u mňa začala približne v rovnakom veku. No, rozhodne s ním teraz Dorinu matku čaká veľa zábavy i starostí. Navrhovala som Harrymu, aby sme si ho vzali k sebe a starali sa o neho, ale asi to nie je dobrý nápad. Ten drobček je to posledné, čo pani Tonksovej po smrti dcéry zostalo a my nemáme právo jej ho brať.

Lilly čítala ďalej a ďalej a mamine zápisky boli stále kratšie a kratšie. Kde tu zmienka o tom, ako Teddy rastie, ako pokračuje ocko vo výcviku, o tom, že strýko George ukončil potrebné kurzy a začal vyučovať v Bradaviciach Obranu proti čiernej mágii v rovnakom roku, ako sa Neville Longbottom oženil s Lenkou Laskorádovou a začal učiť Bylinkárstvo. Ďalší zápis, ktorý Lilly zaujal viac než ostatné bol mamin opis ockovej bystrozorskej prísahy.

Kapitola č.6: Skutočnosť je niekedy iná

Dva roky... Jeden by neveril, ako rýchlo to ubehlo. Už ani neviem, kedy som sa s tým všetkým zmierila a prestala na neho naliehať, aby s tým skončil. Občas na mňa ešte pochybovačne pozrie, akoby čakal ďalšie výčitky, ale vidím úľavu na jeho tvári, keď sa žiadnych nedočká. Nie, už mu nechcem vyčítať. Rozhodol sa a ja to rešpektujem.

Zajtra má skladať bystrozorskú prísahu. Zdá sa mi, že je z toho akýsi nervózny. No, myslím že tomu rozumiem. Nikdy nemal rád podobné zhromaždenia, kde na neho civia stovky ľudí. A že tam tých ľudí bude určite neúrekom, veď len koľko z nich sa tam príde pozrieť kvôli nemu. Počujem ho, ako si v kúpeľni niečo mrmle popod nos. Nápadne mi to pripomína slová: „Čo som komu urobil, že tam musím ísť? Že ja blbec som sa na to dal. Som snád' nejaký výstavný panák?"

Musím povedať, že som ho tak už dlho nepočula frflať. Hoci, možno to radšej len skrýva predom mnou, aby som mu nemohla povedať, že som mu to vravela. Teda, už začínam znieť ako Hermiona, ups...

No radšej ho idem nejako rozptýliť, aby sa mi tam neutopil, len aby zajtra nikam nemusel.

Bystrozorská prísaha... ako ju opísať? Bolo to proste impozantné, veľkolepé, úžasné. Harry tým bol nakoniec taký uchvátený, že ho netrápilo koľko ľudí na neho pozerá. Ja som stála na tribúne vedľa Hermiony a Rona. Bola tam tma, kým sa fagle okolo toho kruhového pódia nerozsvietili jedna za druhou. Potom tam prišli oni a Harry medzi nimi. Mal na sebe tmavý plášť s vyšitým znakom ministerstva. Tváril sa tak vážne a vyzeral tak dospelo. Sme dospeli už dávno, ale akosi mi to nedochádza. Ale keď som ho tam videla stáť.. tvár mu osvetľovalo len svetlo z pochodne a jeho zelené oči boli upreté doprostred kruhu, kde stál vedúci jeho oddelenia. Počúval každé jeho slovo a keď vyslovoval prísahu, nebolo to pre neho len nejaké potvrdenie že je na konci výcviku. Tým sľubom sa Harry zaviazal k tomu, čo robil už veľmi dávno, teda chránil kúzelnícky svet pred zlom. Doteraz ho k tejto povinnosti viedla len akási dávna veštbá, lenže touto prísahou sa k tomu zaviazal dobrovoľne a ja viem, že svoj sľub bude plniť, aj keby to znamenalo jeho skazu.

Mala by som byť asi šťastná... som šťastná, ale nie úplne. Kdesi vnútri ma hľadá neistota a strach. Pre Merlina, správam sa ako decko. Mala by som sa s ním radovať a nie tu vymýšľať najhroznejšie scenáre o tom, ako a kedy ho zabijú. Idem si radšej zabaliť nejaké veci, aby sme mohli odísť na pár dní niekam, kde budeme sami. Myslím, že si obaja zaslúžime pár dní voľna, než sa zase vrhneme po hlave do práce.

Dnes Harrymu prišiel list. Nebol to klasický list, aké nosia sovy v našom svete. Pozeral naň rovnako prekvapene ako ja, ale neotvoril ho. Aspoň nie predom mnou. Strčil ho do kapsy a odišiel do práce. Keď som ho zazrela na chodbe, mračil sa a bol zamyslený. Ani mi to nemusel hovoriť, ale som si skoro istá, že ten list bol od tých mudlov, čo ho vychovávali. Po pravde nechápem, z akého dôvodu mu môžu písať. Keď mi Harry rozprával o svojom detstve musela som sa veľmi premáhať, aby som nevybuchla a podozrievam Harryho, že mi to aj tak nepovedal všetko. Ako ho poznám, určite si to najhoršie nechal pre seba. Tak prečo do kotla mu teraz píšu? Nechcem na Harryho príliš naliehať, ale dúfam že mi to povie.

Povedal mi to dnes ráno. Písal mu jeho bratranec, žeby ho rád videl. Nevie, čo tým sleduje ale ani Harry tým nápadom nie je nadšený. Lenže ako ho poznám, nedá mu to pokoj, kým nezistí o čo ide. Mal by za ním zájsť. Možno by som mu mohla navrhnúť, že pôjdem s ním. Hm, asi sa mu to nebude páčiť, ale nezaškodilo by urobiť si aspoň malú predstavu o tých príšerných mudloch. No, keď chcem viem byť neústupná, takže ho nejakou presvedčím. Tak samozrejme sa mu ten nápad ani trochu nepáčil. Akoby mohol. Sám chcel zabudnúť, že vôbec Dudley písal a nechať to tak. Ešte že som sa čo to naučila od mamy a Hermiony a viem skvelo argumentovať. Cez víkend ideme za Dudleym. Som na to stretnutie viac než zvedavá.

To som si mohla myslieť. Ten jeho tupý strýko je totálny troll. Nielenže sa tak správa, ale tak aj vyzerá. A tá jeho teta? K čomu ju len prirovnať? Hm, keby tesrály neboli také milé tvory, možno by som ich k nej mohla prirovnať, ale takto by to pre ne bola urážka. Tá ženská je proste príšerná. Na stupnici najodpornejších žien, ktoré som kedy poznala by súperila o prvé miesto s Lestrangovou, na druhom by bola Umbridgeová a na treťom Skeeterová. No ešte že tá Dudleyho žena nie je ako ona. Nie že by bola nejaká super sympatická osoba, ale v podstate sa s ňou dá vydržať v jednej miestnosti a Petuniu tiež neznáša. No a ten ich syn... mám rada deti, to bez diskusie, ale ten ich chlapec vyzerá ako malé ružové prasiatko. Chudák, hoci má len pol roka, už váži prinajmenšom desať kíľ. No tak možno prehánam, dobre, ale oni to dieťa prekrmuje a rozhodne vyzerá aspoň na rok a pol. Hm, jablko zrejme nepadlo d'aleko od stromu a David je svojmu otcovi už teraz podobný. Ale dost' o tom, nie je to moja starosť. Vlastne napokon to celé dopadlo lepšie, než som predpokladala. Dudley nechcel vážne nič iné, než zistiť ako sa Harrymu darí. On tomu síce stále ešte nerozumie, ale určite nebude na škodu, ak spolu udržia aspoň aké- také vzťahy. Ale samozrejme ho do

ničoho nenútim. V tomto ohľade tolerujem akékoľvek jeho rozhodnutie, aj keby už tú rodinu nechcel nikdy v živote vidieť.

Dnes keď som čítala Denného veštca tak som na to pozerala s otvorenými ústami. Ten nafúkanec Draco Malfoy sa oženil. Nie že by ma to až natoľko prekvapilo, ale vždy som si myslela, že si vezme Pansy. Ved' tá za ním večne doliezala ako nejaký cvičený pudel. Miesto toho si vzal nejakú Rakúšanku. Helena von Reuter, tak nejako sa tuším volá. Nepochybne je to d'alšia z tých snobských čistokrvných slečieniek čo sa vydávajú len pre peniaze a aby zabezpečili tú ich pomyselnú čistú pokrvnú líniu. Nechápem tie ženy, ktoré sa dokážu vydať bez lásky. Ved' ten život potom musí byť o ničom. Neviem si to predstaviť, žeby som žila s Harrym len preto, že je to svetoznámy kúzelník. Zrejme by sme spolu len mlčky sedávali pri stole, hrali by sme sa na dokonalý pár a pritom by sme si nemali čo povedať. Takto si ony predstavujú život? Potom zrejme nevedia ČO JE ŽIVOT.

Pri tomto poslednom zápise sa Lilly usmievala. Sedela práve pod svojim oblúbeným stromom v záhrade a doliehal k nej veselý smiech jej mamy a jej novej priateľky. Nebol to nik iný než tá „snobská slečinka“, ako ju jej mama nazvala. Ako veľmi sa môžu veci zmeniť, pomyslela si a čítala ďalej. Väčšinu času teraz trávila čítaním, keď sú jej bratia v škole a ona s mamou je doma sama. Občas sa hrá s Hugom, ale čítanie maminho denníku ju určite nikdy neomrzí.

Som tehotná. To jediné slovo stačí, aby sa váš život obrátil naruby. Tak veľmi som si želala počuť túto vetu už dávno. A teraz keď sa tak konečne stalo necítim nič okrem výčitiek a bolesti. Ohrozila som svoje dieťaťatko svojou hlúposťou. Ak sa mu niečo stane, nikdy si to neodpustím. A čo si o mne pomyslí Harry, keď to zistí? Bude sa hnevať a bude mu to ľúto. Ľútosť, tú bude cítiť predovšetkým. Tak veľmi sa teší, kedy budeme mať konečne vlastnú rodinu. Keď som si raz myslela, že som tehotná a bol to napokon len planý poplach, bol sklamaný. A teraz keď by sme o to dieťa prišli mojou vinou? Neobviňoval by ma, to určite nie, alebo by to aspoň nikdy nepovedal nahlas. Ale nemohla by som s tým žiť. S pocitom, že sa mi už nikdy nepozrie do očí, aby som nevidela jeho bolesť a zármutok. Nie, to nejde.... ja... nesmiem mu to povedať. Možno raz... ak bude všetko v poriadku... ale teraz nie... nikto to nesmie vedieť. Teda len Hermione, ale ona udrží moje tajomstvo.

Prosím, nech je v poriadku. Urobila som chybu, viem, ale trest si zaslúžim ja a nie to nevinné dieťa. Na mne nezáleží, ale ono nech žije. To jediné žiadam...

Lilly zadržovala dych. Čo sa zase stalo? Pozrela smerom k mame a premýšľala nad tým, čo všetko ju v živote stretlo a ešte stretne. Čítala ďalej, aby sa dozvedela, ako to všetko napokon dopadlo.

Už to vyzeralo, že je všetko v poriadku. Vydýchla som si, ale nie nadiľho. Najbližších 24 hodín je vraj pre dieťaťatko kritických. Prosím, poklad môj najdrahší, vydrž. Mamička ťa veľmi ľúbi a urobí všetko, aby si bol v poriadku, ale bojuj aj ty, maličký. Prosím, bojuj a nenechaj ma samu.

Hermiona už takmer zavolala Harryho. Chcela by som, aby tu bol so mnou, veľmi by som to chcela, ale už teraz mám pred sebou jeho zelené oči. Vidím v nich strach, zúfalstvo, bolesť a lásku. Viem, že ma miluje, ale bude ma mať rád aj potom? Čo ak to nezvládnem? Bude ma môcť vôbec vystáť po svojom boku?

Mala by som prestať fňukať, tým si nepomôžem a tomu malému tiež nie. Prepáč môj maličký, ja sa polepším. Prosím, vydrž a uvidíš, že ťa mám najradšej na celom svete. Snád' raz budeš môcť povedať, že som dobrá matka. Snád' mi raz odpustiš to, čo som ti teraz spôsobila.

Lilly po líkach stekali slzy. Jej mama musela byť naozaj zúfalá, keď toto písala. Nikdy nepochybovala o tom, že má tú najlepšiu mamičku na svete a určite nemohla za to, čo sa vtedy stalo. Listovala ďalej, aby zistila, či to dieťaťatko napokon prežilo. Ak áno, znamenalo to, že šlo o Jamesa a predsa aj on svojich rodičov mal rád. Lilly si bola istá, že aj keby o tom James vedel, nikdy by mame nič nevyčítal.

Konečne by malo byť všetko v poriadku. Zajtra môžem ísť domov. Sľubujem, že počúvnem všetky rady a budem sa šetriť a ty, môj poklad, to so mnou skús vydržať. Tvoj ocko bude veľmi šťastný, tak ako ja. Toto však zostane len medzi nami, dobre? Nepoviem ockovi, čo sa stalo. Trápil by sa a ja ešte viac. Nemám radosť z toho, že mu budem niečo tajiť, ale bude to tak lepšie pre nás všetkých.

Nevydržala som to. Keď som ležala na gauči a on sa na mňa tak úzkostlivo pozeral, podľahla som. Potrebovala som to zo seba všetko dostať. Neviem, čo by som bez neho robila. Prijal to lepšie než som myslela. Samozrejme že som vedela, že bude stáť pri mne, ale potrebovala som, aby ma o tom uistil. Dokázal to dokonale a ja... cítim sa trochu lepšie. Nie je dobrý nápad mať vo vzťahu tajomstvá. Snád' už nikdy nebude nič, čo by som mu musela tajiť. Napokon to aj tak zistí, poznáme jeden druhého lepšie než som si myslela. Ale to je dobre. Aspoň viem, že je niekto, komu môžem dôverovať a kto ma pochopí aj bez slov. On ma pochopí. Vďaka ti, Harry že si so mnou. Vďaka aj tebe, môj maličký, že si to so mnou vydržal. Naozaj sa polepším, uvidíš. Tak veľmi sa na teba tešíme, už aby si tu bol s nami. Aby sme ťa mohli držať v náručí, dať ti bozk na líčko, hladkať tvoj drobný nosík a sledovať tvoj úsmev. Už čoskoro môj poklad, už skoro to

tak bude.

Tak predsa len šlo o Jamesa, vydýchla si Lilly. Netušila, že sa odohrala nejaká dráma pred narodením jej najstaršieho brata. Vie o tom vôbec on sám? To je vlastne jedno. Našťastie všetko dobre dopadlo. Lilly zavrela denník. Ďalšie kapitoly si nechá na inokedy. Schovala ho do kapsy šiat a rozbehla sa k mame. Vrhla sa jej okolo krku, usadila sa jej na kolená a so zavretými očami vdychovala jemnú kvetinovú vôňu, podľa ktorej by svoju mamu spoznala vždy a všade.

Kapitola č.7: Radosti i starosti

Lilly čítala mamine opisy z obdobia tehotenstva a hlavne z tých prvých, kde sa zmieňovala o nevoľnostiach a zvracaní nadobudla dojem, že to asi nie je práve príjemné obdobie. Neskôr sa k tomu pridali bolesti chrbta a opuchnuté nohy, únava a ktovie čo ešte. Na druhej strane, keď Ginny opisovala prvé pohyby, ktoré cítila bolo v tom toľko nadšenia a radosti, že to prekonalo všetky nepríjemnosti spojené s týmto stavom. Niektoré zo zápiskov boli dialógy s ešte nenarodeným dieťaťom a Lilly si predstavovala, ako jej mama tie slová, ktoré napísala, pokojne hovorila svojmu synovi. *Malo by to byť každým dňom. Už čoskoro konečne uzrieš tento svet, poklad môj najdrahší. Máme už pre teba všetko pripravené, dokonca aj mená. Áno, nad menami sme už rozmýšľali a netrvalo nám dlho než sme sa dohodli. Ak si chlapec, budeš niešť meno svojho dedka Jamesa. Ak si dievčatko, budeš Lilly ako mama tvojho ocka. Viem, povedala som ti to už veľa krát, ale naozaj sa už neviem dočkať kedy tu budeš s nami. Teraz spinkaj, áno pohladkám ťa, viem že to máš rád, upokojuje ťa to. Vieš, že som tvoja mama a dala by som hoc aj život za to, aby si bolo v poriadku, šťastné a milované, dieťa moje.*

Je to chlapec. Môj malý James. Je krásny, nádherný, rozkošný... neviem aké označenie ešte použiť. Je to úplne iné pozeráť na cudzie a na vlastné dieťa. Nech je to cudzie akokoľvek milé, to vlastné je vždy úplne najkrajšie, najmilšie... Stojím nad jeho postieľkou a nemôžem sa na neho vynadávať. Je podobný Harrymu. Má jeho oči a čierne vlasy. Spinká pokojne a kútiky úst sa mu dvíhajú v slabom úsmeve. Myslím, že cíti, že je tu v bezpečí a milovaný. Jeho drobné prŕstky sa slabo ovinú okolo môjho prstu, keď ho pohladkám po drobných ručičkách.

Pôrod neprebehol práve bez komplikácií, v jednej chvíli som sa o neho naozaj bála, ale našťastie je v poriadku môj chlapček. Harry trval na tom, že zostane celý čas so mnou a vlastne som bola rada. Videla som, že je nervózny, ale snažil sa nedávať to na seba poznať. Celý čas ma držal za ruku, nežne mi do ucha šepkal, ako veľmi ma ľúbi a keď sa to stalo... ošetrovatel'ka nám povedala, že má okolo krku obmotanú pupočnú šnúru a hrozí, že sa zadusí... som rada, že som tam vtedy nebola sama, že mi zovrel ruku ešte pevnejšie. Pozrel mi do očí a uisťoval ma, že to bude v poriadku. Hlas sa mu triasol. Áno, aj on sa bál a v jeho hlase boli tie obavy viac než zrejme, ale povzbudzoval ma ako najlepšie vedel. Keď sa izbou rozľahol detský krik, od úľavy sme obaja vydýchli a než sa šiel pozrieť na svojho syna, nášho syna, pobozkal ma a povedal mi, že ma miluje.

Držal ho na rukách, opatrne aby mu neublížil a ja som videla v jeho očiach, čo cítil. Zdieľali sme rovnaké pocity... radosť, úľavu, šťastie, hrdosť... náš prvorodený syn... James sa rozplakal a on mi ho podal. Privinula som ho k sebe. Ospalo otvoril očká, zelené ako jeho otec, a zívól. Na chvíľku sa utíšil, akoby ma spoznal, ale o chvíľu sa opäť dožadovoal pozornosti a z plna hrdla sa rozkričal. Bol hladný, ale keď sa dosýta napil, opäť zívól a zaspínal. Ani neviem, kedy mi z očí vyhrkli slzy. Zistila som to, až keď mi ich Harry jemne zotrel z tváre, vzal malého a povedal mi, aby som odpočívala. V tej chvíli bolo moje šťastie dokonalé a mne sa podarilo na chvíľu zaspáť.

Dvere sa u nás veru netrhnu. Prichádza jedna návšteva za druhou, len aby sa mohli pozrieť na Jamesa. Každý mi opakuje, že je krásny, ale to ja predsa už dávno viem. Mama s Hermionou by pri jeho postieľke dokázali stráviť hodiny a hodiny. Úplne ich chápem, ja sama sa od neho nehnem, keď nemusím. Väčšinu dňa ešte prespí, teda ak práve nie je hladný a nedožaduje sa mojej pozornosti. Vtedy aj ja na chvíľu zavriem oči a zdriemnem si. Harry si vzal na pár dní voľno, aby mi mohol pomáhať a byť s nami. Je to od neho naozaj milé.

Ron s Hermionou nadšene súhlasili, že sa stanú jeho krstnými rodičmi. Usporiadali sme malú rodinnú oslavu, aj keď vlastne pri veľkosti našej rodiny sa o malej oslave asi nedá uvažovať. Krstní rodičia dali Jamesovi ochranný náramok, aby ho chránil od všetkého zlého, než sa sám bude môcť brániť vlastnými silami. Je to zvykom v kúzelníckych rodinách dávať amulety, prívesky či náramky ako tento, aby chránili dieťa.

Už dva dni len plače a plače. Nevie, čo mám robiť, aby prestal. Hladný nie je, prebalit' nepotrebuje a predsa stále narieka. Môj chlapček, čo je ti?

Mama ma uisťuje, že to nie je nič vážne, ale aj tak som z toho zúfalá. Vraj len zastavené vetry, potvrdila aj ošetrovatel'ka a odporúčala mi jemne mu masírovať bruško. Lektvary vraj pre deti neodporúča a tak musíme len chvíľu vydržať, kým to prejde. Nemám si vraj robiť starosti, lebo to má väčšina detí a vždy sa to napokon upraví. Lenže ako si nemám robiť starosti? Som predsa jeho matka a keď ho počujem takto plakať... vraj som príliš úzkostlivá. Možno majú pravdu, len keby prestal plakať...

Je mu lepšie, naozaj to prešlo a je zase pokojný. Uff, to mi odľahlo. Dnes tu bola na chvíľu mama. Vlastne na celé popoludnie a trvala na tom, že si musím odpočinúť. Hm, ako je možné, že mamy vždy vedia, čo ich deti potrebujú? Teda až na mňa, ale mama vraví, že to chce čas. Dúfam, že má pravdu ako vždy. Už sa cítim naozaj lepšie, navyše viem, že sa

na ňu môžem kedykoľvek obrátiť s žiadosťou o pomoc. Na ňu a na Harryho, ten mi tiež veľmi pomáha. Jamie spokojne spinká vo svojej postel'ke. Aj ja na chvíľu môžem zavrieť oči, kým sa opäť nezobudí môj syn. To znie tak krásne... môj syn.

Lilly sa usmievala od ucha k uchu, keď dočítala. Jej mama sa rozhodne naučila všetko, čo ako dobrá mama potrebuje a vždy vie, čo potrebujú oni. James, Albus a ona. Mama vie, kedy potrebujú utešiť, kedy potrebujú pohladit', dokonca aj vynadať im vie v tej správnej chvíli. Mama je proste len jedna a len ona pozná svoje deti tak ako nik iný. Je medzi nimi najsilnejšie puto, aké len medzi dvoma ľuďmi môže byť.

Kapitola 8: Byť matkou

Ginnin denník bol od Jamesovho narodenia plný najpresnejších opisov tých „veľkých“ vecí, na ktoré žiaden rodič nezabudne. Od prvých zúbkov, prvých slabík až k prvým slovám a nakoniec, prvé krôčiky- to boli veci o ktorých sa v denníku rozpisovala aj Ginny. Avšak rovnako ako iné matky na jej mieste, aj ona občas pociťovala úzkosť, strach, bezmocnosť a v neposlednom rade aj zúfalstvo. Tieto pocity sa miesili s radosťou, šťastím a nesmiernou pýchou na svoje dieťa a jej nálada sa občas menila z minúty na minútu.

James rástol a onedlho už nebol jediný, komu rodičia venovali svoju plnú pozornosť. Prekvapenie v podobe druhého dieťaťa tak skoro po Jamesovi, ktoré Ginny pripravila Harrymu, vyvolalo na perách malého dievčatka pobavený úsmev. Lilly si vydýchla, že ostatné mamine tehotenstvá prebehli bez najmenších komplikácií a situácia s dvoma deťmi rozhodne nebola ľahšia než s prvým narodeným potomkom. Môže sa zdať, že nadobudnuté skúsenosti matke pomôžu pri výchove ďalších detí a v niektorých veciach to tak skutočne je. Teda aspoň dovtedy, než si matka uvedomí, že každé dieťa má na ňu iné požiadavky a potreby. Ginny sa však o svoje deti svedomito starala a nadovšetko ich milovala a jej zápisky v denníku hovorili za ňu. Najmä ten, ktorý napísala v deň, keď sa jej narodila Lilly bol pre dievčatko veľmi dôležitý a významný.

Moja drahá Lilly. Ani nevieš, ako veľmi som sa tešila na tento deň. Na deň, keď v náručí budem držať ďalšieho člena našej rodinky, ale veľmi som dúfala, že sa dočkám práve teba, môjho jediného a vytúženého dievčatka. V našej rodine nebolo nikdy veľa dievčat, ale ja som v teba nikdy neprestala dúfať a hľa, teraz ťa tu mám. Spinkáš si spokojne vo svojej postieľke, ktorú mám tak blízko, aby som na teba videla. Práve teraz zatínaš pästičky a tváriš sa spokojne. Píšem ti to preto, lebo viem, že o pár rokov toto budeš čítať. Tak ako moja mama a jej mama predtým mnou, aj ja ti odovzdám tento denník, v ktorom nájdeš mnoho odpovedí na otázky, ktoré by ťa mohli zaujímať.

Teraz si len malý uzlíček, drobný púčik, no čoskoro sa zmeníš a ja sa budem s radosťou prizerať, ako sa meníš na ružu v rozkvet. Dúfam, že Život mne a tvojmu ockovi dopraje možnosť vidieť ťa vyrastať a dať ti všetko, čo by si len mohla potrebovať- domov, starostlivosť, oporu a predovšetkým našu lásku. Áno, princezná, neskutočne ťa milujeme, teba aj tvojich bratov a chcem, aby si si to zapamätala, nech by sa dialo čokoľvek.

Raz, a bude to určite skôr než by som chcela, vyletíš ako vtáča z klietky, z môjho náručia a vrhneš sa do sveta. Dúfam, že ťa dovtedy naučím lietať tak, aby si to všetko zvládla. Naučím ťa, ako nelietat príliš vysoko, aby ti ostré slnko nespálilo tvoje jemné krídla, ale ani nízko, aby si bola voľná a slobodná a vyhla sa akýmkoľvek prekážkam. A ak sa mi to nepodarí, moja náruč bude pre teba vždy otvorená, kedykoľvek sa do nej môžeš vrátiť a ja tu pre teba vždy budem. Bud' šťastná, moja malička... S láskou Tvoja mamička. Lilly si zotrela slzu z oka a keďže už bolo naozaj veľmi neskoro, musela odložiť čítanie na druhý deň. Poľahky sa dostala k obdobiu, kedy u Jamesa začali objavovať prvé známky mágie. V tom čase mala ona asi rok a James bol o 4 roky od nej starší. Dnes bol zase deň. Musím sa s Harrym porozprávať o nejakých bezpečnostných opatreniach. Asi by mi mohla poradiť aj mama, pretože sa bojím, čo by sa mohlo stať. Krmila som Lilly a keďže som už s ňou mala dosť problém, aby vôbec niečo zjedla, tak som Jamesa sprvu nevnímala. Hrali sa s Albusom v obývačke, vo svojom obľúbenom kúte, ktorý sme im pre tento účel vyhradili. Mala som ich tak pod dozorom, kým som varila a motala sa v kuchyni. Zaregistrovala som pohyb a viem, že niečo hovoril, ale akosi som nebola schopná vnímať jeho slová. Keď mi Lilly vyprskla do tváre kašu, ktorú som ju krmila a James tam do mňa čosi hučal, odvrkla som mu, aby sa šiel hrať, že na neho nemám čas.

Áno, priznávam, v tej chvíli som bola nahnevaná a nepríjemná, takže som možno aj zvýšila hlas. Viem, stále si opakujem, že musím byť trpezlivejšia a hlavne keď som nervózna, nesmú to odnášať deti, lenže ono sa to ľahšie povie než urobiť. Je pochopiteľné, že sa nahneval, ale že pritom už uvoľní také množstvo náhodnej mágie... Dvierka na skrinkách v kuchyni sa všetky otvorili a miska, ktorú som držala v ruke sa rozprskla na všetky strany... Ešte že tie črepiny nezasiahli jeho alebo Lilly. Ja som sa síce porezala, ale to bola len maličkosť. Pochopiteľne mnou lomcovala zlosť, ale prekryl ju iný pocit. Okamžite som začala kontrolovať, či sú obaja v poriadku. Keď som si bola istá, objala som Jamesa. Bol prekvapený a azda trochu vystrašený z toho, čo urobil, ale vysvetlila som mu, že je to v poriadku. Jachtal, že to nechcel urobiť, že len chcel, aby som ho počúvala...

Merlin mi pomáha. Jeho mágia začína byť rozhodne silnejšia než akú dokáže potlačiť jeho ochranný náramok, ktorý dostal pri krste od Hermiony a Rona. Rozhodne s tým musíme niečo urobiť, aby si nejako neublížil, keď ho jeho mama nebude počúvať, pretože bude mať v hlave iné veci. Bože, som to ja ale hrozná matka. Ja to snád' nikdy nedokážem tak, aby mali všetci rovnako. Chcem sa im venovať rovnako dlho, ale... nejde to. Alebo aspoň ja to nedokážem.

O pár dní neskôr čítala Lilly iný zápis:

Harry prišiel domov a akosi zvlášťne sa usmieval. Poznám ten jeho nevinný úsmev, ktorý svedčí o tom, že má niečo zalubom. Prísne som sa na neho pozrela, ale on to ignoroval a ťahal ma von. Vraj mi potrebuje niečo ukázať. Bola som zvedavá, čo je také dôležité tam vonku a tak som za ním napokon šla. Vonku na dvore bolo akési čudo, ktoré pripomínalo metlu. Nechápala som, čo to je. Kým mi Harry nevysvetlil, že je to nový model rodinnej metly. Najprv som vyprskla smiechom a takmer sa zvíjala v krčoch, ale keď som videla jeho ublížený výraz, snažila som sa to tlmiť. Nevedela som si predstaviť, ako sa na tom máme celá rodina vzniesť do vzduchu a hlavne, ako sa na tom udržia deti? Pochopila som zakrátko. Na metle boli totiž pripevnené neviditeľné sedačky, do ktorých sa usadia deti a miesta pre rodičov sú jedno vpredu a jedno vzadu, kvôli bezpečnosti. Naozaj skvelý vynález, pomyslela som si a pomaly som začala ľutovať, že som sa na začiatku smiala. Napravila som to teda aspoň tým, že som navrhla, aby sme sa hneď šli preletieť a ukázali našim ratolestiam svet z vtáčej perspektívy. Asi nemusím písať, aké boli deti nadšené a ja som sa po dlhom čase odpútala od každodenných problémov a užívala si radostné chvíle s svojou rodinou.

KONIEC